Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Nytaarsgave for Damer
Bindbetegnelse | Volume Statement: 1796
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : S. Poulsens Forlag, [1792]-1799

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

1796 1.

52.-53.
EX 1
DA. BOX
+ REX

NYTAARSGAVE
FOR
DAMER

1796.

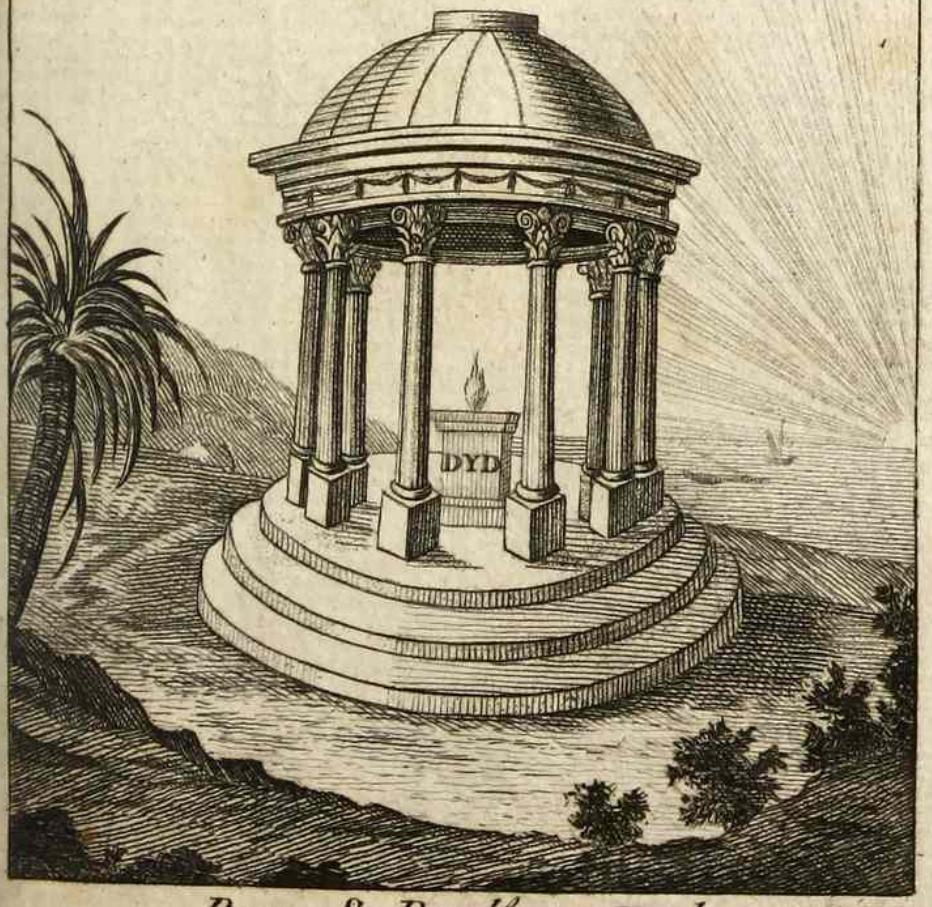

Paa S. Poulsens Forlag.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Lille Hannes Nøgler.

Tidlig vil den raske Møe sig danne
Til de Sysler, hende forestaaer;
Ogsaa du i sorgfri Ungdom, Hanne,
Nøglegiordet allerede gaaer.

Kiønnets Hæderstegn du paa din Side,
Tungbehængte Ring ved Beltet bær;
Men din deilige Person, du Blide,
Selv et tryllende Bundt Nøgler er.

Tusind Hyldings-Blikke dig forkynde,
At de Roser, blomstrende paa Snee,
De Bevægelsers det sieldne Yyde,
Giver alle Dine Lyst at see.

Dine Smile, lig' en Dirik, lukke
Endog Peberſvendens Hierte op;
Dig han ſkuer, og de kiælne Sukke,
Viſer, at den ruſtne Laas fløi op.

Hvor din søde Fløiteſtemme lyder,
End den Blindes rørte Siæl dig ſeer;
Livligt Billed Sindets Øie fryder;
"Her," ſaa raaber han, "en Engel er."

Speilet for en Spradebaſſe tryll'de;
Stolt han tilbad egen deilig Krop.
Men han falder for din Skiønheds Fylde;
Egoiſtens Barm den lukker op.

Den Forſtand, din Daad, din Tale viſer,
Aabner dig Matronens Hiertekrog.
Mødrene den Faure da kun priſer,
Naar hun ogsaa teer sig ſmild og klog.

Ynksom Taare af dit Øie flyder;
Den er Nøglen til bekymret Bryst,
Du i skiulte Saar en Balsom gyder;
Ja, du skaber bitter Sorg til Lyst.

Naar Bluefærdighed paa dine Kinder
Maler sig med unge Rosers Pragt,
Sielden funden Skat ved den du finder;
Den er Nøglen til de Ædles Agt.

Fromme Hanne, hør en Vennestemme;
Brug de dig betroede Nøgler ret.
Hvad du ikke seer er værdigt Glemme,
Vogt dig at du ei oplukker det.

Naar den Beilende sødt til dig smiler,
Sæt Forstandens Nøgle i hans Siæl.
Væ den Pige, som sig overiler!
Bliv den Prøvedes, den Godes Deel.

Er han din, og stundom lønlig Smerte
Trykker hos den Elskte Sindet ned,
Da at lindre Sorgen, aabn hans Hierte
Med den gyldne Nøgle, Kiærlighed.

De, som vrantne frem paa Banen træde,
Skue, hvor de gaaer, et øde Rum;
Held dig, Hanne! I uskyldig Glæde
Har du Nøglen til Elysium.

Tode.

Maanen.

Til Dorine.

Maanen seer Du smile fra det Høie,
Og henrykkes ved dens favre Gang:
Den og Venskab tindred' af Dit Øie,
Da Du blid fremlokked' mig til Sang.
Ei Du seer det Haansmil, gode Pige,
Det hver dunet Viisling skjenker mig,
Hører ej hans djerve Læber sige,
At en Taabe føjer Dig.

Det engang var Uskik her, at daane
Ved det kolde Hoveds Phantasie;
At hengræde Nætter for Guds Maane,
Og at søge Storhed selv deri:
Medens tit den taarevædte Blode
Saae paa Jammer uden Lyst til Daad,
Kjærlighed paa falske Læber døde,
Hjertet var forsteent ved Graad.

Derfor skjældes hver en følsom' Daare,
Som tør vogte paa Naturens Fjed,
Som tør ofre kun en lønlig Taare
Til de Følelser, han røres ved;
Derfor har man tusend bitre Navne
Til Naturens Sangers Melodie;
Derfor troer man, den kan ikke gavne,
Som ej lukker Hjertet i.

Dog jeg modig skal min Stemme hæve,
Og til Koldes Offer vie mig:
For Dit Hjerte skal min Tone svæve,
Og jeg lønnes, naar den tækkes Dig.
Lad saa hver, som lærte nys at lalle,
See mig an med viis Medlidenhed,
Ung og Gammel, Stor og Liden, Alle
haanligt skue paa mig ned!

Ingen

Ingen Oldtids Fabel mig omhyller;
Knap dens Navne kommer jeg ihu:
Luna, Cynthia mig ei fortryller;
Maanen seer jeg, den, som glindser nu.
See, Veninde, hvor den herlig triner
Over Kongestadens Taarne frem!
Hisset staae Paladser, her Ruiner;
Venligt den bestraaler dem.

Ak! her aanded' før saa mangen Glæde
I den fredelige Borgers Huus,
Hvor nu Rydningsmænd med Stønnen træde
Paa hans Glædes og hans Boligs Grunus;
Ak! her stræbte Nøjsomhed at nytte:
Sæklers Frugt i Timer var forbi;
Trang oprejste sig en usel Hytte
Til at bjerge Kummer i.

End jeg hører hine Dages Jammer;
End jeg føler hine Nætters Qval,
End jeg seer de græsselige Flammer
Ud af Taarn og Kjelder, Loft og Sal;
End mig ængster Ødelagtes Klage,
Gjennem Røgen ofret Broders Skrig;
End jeg rædder, hvor de Mure brage,
Styrte over Ædles Liig.

Dog igjennem hine Nætters Qvide,
Gjennem al den overvættes Gru,
Maanen skuedes paa Himlen glide,
Majestætisk blid og skiøn, som nu.
Ned paa Lueus store Morderscene,
Ned paa Haabets, Livets matte Kamp,
Funkled' den, saa rolig den alene,
Yndig gjennem tykkest Damp.

Nort

Rørt jeg saae den gjennem blodig Flamme,
Tænkte da hengiven: "Gud er Gud;
"Han, som skabte Maanen, er den Samme,
"Og fra ham kun lykke strømmer ud.
"Mere blid, end den paa Himlen smiler,
"Skuer han til Dødelige ned;
"Paa hans Hjerte hver hans Skabning hviler:
"O! han vejer Ormes Fred!"

Fromme Pige, tyge mig, allerede
Haabet efter Vemods-Taaren leer;
Og det er en stadig Lov herinde:
Glæden kun ved Sorg forhøjes meer.
Selv til Teltet, hvori Mangel sukker,
Naaer den hulde Maanes Tryllegiands;
Man Paulunets hvide Dør oplukker,
Og anstiller sorgfri Dands.

See, hvor lystigt den paa Havet sejler,
Luften aander, og bevæger den;
I saphirne Bølge den sig spejler,
Faaer sit Billed tusendfold igien;
Maler vor og Broderfolkets Flaade,
Skuer myge Sømænds Skjemt og Fryd;
Hist fra Rangskib, her fra lette Baade
Hører Orlogssanges Lyd.

Højt i Merset, hvor Matrosen vaager,
Fro han stirrer paa dens gyldne Raad,
Seer den danne Snee af Stadens Taager,
Danne Qvægsølv af det muntre Vand.
Dobbelt vel den kjære Skraa ham smager,
Dobbelt føler han sig nordisk fri,
Dobbelt ham det Fædres Flag behager,
Som nu Maanen spiller i.

Held med Nordens Værn! Gid Maanen skue
Altid det paa Rehden og i Havn!
Rædsel overfalde dem, som true
Christians, Gustavs frygtelige Stavn!
Ingen Strøm af Blod i Havet flyde!
Maanens Hilsen farve Stranden rød!
Venlig Klogskab lære dem, som byde,
At opelske Liv, ej Død!

Da skal gavnlig Viisdom sig udbrede;
Da skal Held i Borg og Hytte boe;
Da skal yndelige Dyder frede,
Om hver Jordbeboers Fryd og Ro;
Da skal Overflod sin Fylde tømme,
Ned paa Jorden, og velsigne den;
Da skal Maanens lyse Floder strømme,
Over Uskylds Lege hen.

See, Dorine, hist det muntre Grønne,
Som hver sagte Luftning spøger med!
See den unge, selv i Dæmring, Skjønne,
Som har valgt sig det til Opholdssted!
Henrykt op til Maanen Pigens Øie
Titter mellem halvforfølvet Løv;
Fjerlet stiger Hjertet mod det Høje,
Og forglemmer, det er Støv.

Store, skjønne Himmel-Øjeblikke,
Da Zelide skuer Maanen an!
Pigen sværmer, men forvildes ikke:
Strax hun atter mindes jordisk Stand.
"Zelis," tænker hun, "maaskee den Gode,
"Blide Maane, nu beskuer dig:
"Mens han frydes ved den blanke Klode,
"Tænker han maaskee paa mig!"

Yndigt blusser nu den froe Zelide,
Tryllet af sit Hiertes Phantasie;
Glædens blide Taarer let nedglide,
Dem den lyse Himmel spejles i.
Hjertet banker Zelis omt imede —
Ah! der er han — i sin Piges Favn!
Og, mens rene Læber sammen glode,
qvæle Kys den Elskes Navn.

O, Dorine! de er lykkelige!
O, de elske! Dem er Livet Liv!
Ikke han, og ei hans kjætne Pige
Leder efter kunstlet Tidsfordriv.
Maanen gjennem Myrtheblade skuer
Blidt paa deres deelte Vellyst ned,
Og dem vække Morgenrødens Luer
Op til gode Hjerters Fred.

Lad os unde dem de føje Timer!
Skyndeligt de Timer fare hen:
Snart maaskee den hule Klokke kimer,
Og Zelide græder for sin Ven.
Ak! det blev vor Skjebne, kort at nyde,
Men at savne, hvad vi nøde, snart:
Over Slaver kan Despoten byde:
Ingen standser Dødens Fart.

Seer Du hist de tynde Vilegrene,
Og den hvide, mat bestraal'de Muur?
Der gaaer Dækket ned for Glædens Scene,
Der staaer Livets Banemand paa Luur.
Det er Dødens tet besaa'de Have,
Som af salten Graad sin Vædske faaer:
Maanen skinner der paa Kors og Grave:
See, det er en Kirkegaard!

Fred med dem, som vanked' did med Møje!
Fred med dem, som fore did i Lyst!
Fred med hver, som har tillukt sit Øje!
Kummer fylder aldrig meer hans Bryst.
Vel i Hulen Maanen ej ham finder:
Ak! for ham den straaler aldrig meer!
Men den heller ej paa hovne Kinder
Gjenskin i hans Taare seer.

Pige, see, vor Irregang herneden
I en dunkel Hvælving ender sig:
Vil Dit Hjerte, naar jeg farer heden,
Føle Glæde ved at mindes mig?
Skal den gode Maane, som os begge
Mangen stille Højtidstime gav,
See Dig med et Suk en Rose lægge
Paa Din døde Sangers Grav?

Haste.

Den lykkeligere Jørgen.

(See Nytaarsgaven for 1795, Pag. 62.)

Hier ist heut kein Fest.
Ramler.

Vor Degn skee Tak, at jeg nu seer
Igien til hele Jorden,
Og idel, idel Glæde seer
Fra Syden og til Norden!

Marie dog var huld og god —
Hun elsker mig til Døden;
Men Tingen jeg ej ret forstod —
O min! kun min var Brøden!

Da sidst jeg kom til Degnens Dør,
Og havde ont i Sinde,
En Stemme, som jeg kjendte før,
Jeg hørde alt derinde.

"Jo!

"Jo! Du Guds Mand!" — saa talde den;
Hvert Ord gik mig til Hierte —
"Jeg snart til Graven bæres hen,
"Du jorder snart min Smerte.

"O! havde Du kun seet i Gaar,
"Hvor Jørgen kunde svige,
"Og hvor han dog var kold og haard
"Imod sin arme Pige!

"Ved første Dands han glemte mig,
"Og valgte Præstens Lise —
"Jeg troede: Du bør hævne Dig,
"Og ham sin Brøde vise.

"Med Peter, Nabo-Enkens Søn,
"Gik jeg i fire Dandse —
"Ak! Jørgen græd imens i Løn,
"Og kunde inter sandse.

"Og

"I Dag han kom forbi vor Dør,
"Og knap mig hilse vilde —
"Jeg syntes: ej Du kalde bør,
"Det klæder Piger ilde.

"Dog — var han her, jeg sikkert tro
"At tabt jeg maatte give:
"Med Taarer jeg ham da besvor
"Mig god igjen at blive.

"Men nu, da han foragter mig,
"Mit sidste Haab bortsvinder,
"Og kun, o stille Grav! i Dig
"Jeg Fred og Tiflugt finder.

"Naar kummerfri jeg hviler der,
"Og ham sin Synd forlader,
"Da husk hvad jeg betroer Dig her!
"Da sige Du min Fader:

"At

"At ham jeg hist velsigne vil,
"Naar ikkun jeg tør vente,
"Vor Gaard maae falde Jørgen til
"Ved sikkert Testamente!" —

O! denne blide Engle-Rest
Bød mig min Kummer glemme —
Og højt sprang Hjertet i mit Bryst,
Det var — Maries Stemme!

Tvivlraadigt vaklede mit Sind
I nogle Øjeblikke:
Tilsidst jeg kom i Stuen ind;
Men — hvordan veed jeg ikke.

Dog knap jeg saae min skjønne Brud,
Før strax jeg maatte tie,
Og langt om langt fik stammet ud:
"Tilgiver Du? Marie!"

I Barmen slog hun Øiet ned,
Og ømme Taarer runde;
"Saa er Du da ei længer vred?"
Hun ene svare kund. —

Min bange Haand tog Degnen nu,
Og den i hendes lagde;
O! stedse kommer jeg ihu
Hvad han os begge sagde:

"Ved Tillid og sagtmodig Bøn
"I bøje vrede Hjerter;
"Det blide Sind har Fred til Løn,
"Den fulgte Hævn kun smerter."

O! det jeg aldrig glemme kan,
Og aldrig hende svigte! —
Gud signe Dig, Du gode Mand!
Som atter os forligte!

Til

Til Dig jeg stedse skal i Vaar
De første Jorbær bringe,
Og frit for Dig det hele Aar
Vor største Klokke ringe.

Thi Dig skee Tak, at jeg nu leer
Igjen til hele Jorden,
Og idel, idel Glæde seer
Fra Syden og til Norden!

F. Hoegh Guldberg.

Til min Sophie.

Den 17 Januar 1795.

Bedste Kone, kan vel Ord udtrykke
Glædens fulde, rene Følelser,
Kan de male dig min hele Lykke,
O! hvis Kilde du alene er?
Nei, men dette glade Blik skal sige,
Dette Favntag skal fortolke dig,
At min Fryd, mit Held er uden Lige,
At med dig jeg er som Croesus riig.

Længe tøved' Haabets Morgenrode,
Sene, lange Timerne hengleed,
Længselfuld vi saae den Dag imøde,
Som begyndte vor Lyksalighed.
Men den kom, Sophie! vore Hierter
Knytted' den ved Kiærlighedens Baand;
Glemte vare nu de fordums Smerter,
Idel Glæde fyldte nu vor Aand.

O! en Rad af blide, glade Dage
Himlen bød at følge efter den.
Mange, mange være end tilbage,
Og i fælles-Fryd de svinde hen!
Ved din Haand skal ingen Sorg nedtrykke
Ingen Modgang knuse skal mit Mod.
Heel og reen jeg nyde skal hver Lykke,
Stedse skue Gud som viis og god.

Han alene kiender klart og nøie
Banen, vi har end at vandre paa,
Og hans evig milde Fader-Øie
Tager vare paa hvert Trin, vi gaae.
Intet vore Hierters Fred skal bryde,
Glad vi tage hvad der forestaaer.
I hinandens Arme skal vi nyde
Varigt Held, endog ved trange Kaar.

Ikke skal unoisomt Suk opstige
Fra vort Bryst om Pragt og Overflod.
Guldets Glands giør ingen lykkelige;
Riig er den, som veed at være god. —
Bal og Assemblee vi ei begiære;
Kunde de erstatte os vort Hiem?
De, som huusliig Lykke maae undvære,
O de arme! Klubber er' for dem.

Mangen en maaskee, som Ven vi meente,
Finder Veien til vor Vraae for lang.
Mon vel dette Savn et Suk fortiente? —
Held den lange, mørke, ode Gang!
Vil en trofast Ven vor Fryd oplive,
O! han være kostbar for vor Siel!
Himlen ham engang en Mage give,
I hvis Favn han fatter heelt vort Held!

Bedste! see, din omme Datter smiler,
Tolker os sin Tak, sin rene Lyst.
Kiærlig hun i vore Arme iiler,
Froe vi trykke hende til vort Bryst. —
Vi vil takke ham, som os betroede
At uddanne denne skyldfrie Aand.
Stille Dyder vil vi der indpode,
Lede hende varlig ved vor Haand.

Dydens Fader skal vor Idræt signe,
Og paa Frugter skal den vorde riig.
Hun i ædel Uskyld dig skal ligne,
Ved sin Vandel lønne dig og mig.
Og naar Gravens Roe engang os kalder,
Vi bortslumre sødt i hendes Arm.
Paa vort Støv en skiønsom Taare falder
Og vort Minde boer i hendes Barm.

Er os Velstand giemt i Fremtids Dage,
O! hvor froe skal vi anvende den,
Standse mangen sorgfuld Broders Klage,
Vække Kummers Søn til Fryd igien! —
Dog, vi er' jo rige ved hverandre;
Armod jo ei heller blev vor Lod.
Tillidsfulde vi ad Banen vandre —
Herren raade! Viisdom er hans Raad.

M * c h * * l.

Paa en Moders Fødselsdag.

Moder, gierne vilde vi afmale
Al vor Fryd og vor Lyksalighed;
Ak, men ei vor Røst formaaer at tale,
Hvad vort Hierte let at føle veed! —
Fra vor Barndoms første, svage Aar
Kiendte vi dit Modersmiil med Glæde.
Selv Naturen bandt den faste Kiæde,
O! der varig, som vort Liv, bestaaer.

Daglig nye Prøver vi modtage
Paa din Omhu, paa din Kiærlighed.
Maatte og enhver af vore Dage
Vidne om vor Tak, vor Lydighed!
Svag endnu er Tanken i vor Siel,
Ei den kan dit hele Værd paaskiønne.
Ikke vi, kun Himlen dig kan lønne,
Vi kan ene bede for dit Vel.

Men engang, naar modne Aar os lære
Heelt at fatte, hvad for os du var,
O! gid da vor Sommer Frugter bære,
Værdige den Omhu, som du bar!
Og naar seent din sidste Stund er nær,
Naar fra os du haster til et Bedre,
Da vor Vandel end dit Minde hædre,
Vise, vi var' slig en Moder værd!

Liebenberg.

Den

Den angrende Vilhelms Klage.

Du muntre Unge, som endnu
Kan føle Dydens Lyst!
Med aabent Hierte høre du
Den unge Bardes Røst! —

Lund.

Af Nattens fæle Mulm omgivet,
Omspændt af mørke Angstelser,
For Døden bange, kjed af Livet,
Jeg haables, eene sidder her —
Ej Søvnen qvægsom Roe mig skjænker,
Forfulgt af Nag, jeg angstfuld tænker
Paa hvad jeg var, og hvad jeg er.

O Tid, saa frie for Sorg og Møje,
Min Barndoms Tid! — hvi svandt du hen?
Da hæved' sig mit klare Øje
Med Uskylds Fryd mod Himmelen!

Jeg let og froe min Vej fremiilte —
Og hvor jeg saae, at Glæden smiilte
Jeg følte, nød og signed' den.

Hvor reent, hvor sorgfrit var mit Hjerte,
Da ved min ømme Moders Haand
Jeg Godheds Gud at kjende lærte,
Og elske ham med barnlig Aand!
Da svor jeg Dyden troe at blive,
Og aldrig, aldrig mig løsrive
Fr. Uskylds lette Rosenbaand.

End mindes jeg — o! kan jeg glemme
Den skjønne Dag, da kjerlig lød
Min fromme Lærers Faderstemme:
"Elsk Dyden, Yngling! til din Død!"
Min Taare randt; højt slog mit Hjerte;
Og glad jeg svor: I Lyst og Smerte,
"Jeg elsker Dyden til min Død!"

I svandt, o blide, skyldfrie Dage!
Hvi svandt ej Eders Minde med?
Ak! det fordobler kun min Plage
Her i min skumle Eensomhed!
Og tifold bittert jeg begræder
Min Uskylds Tab, de sunndne Glæder,
Min Brøde, min Elendighed.

Til fjerne Egn jeg snart henilte,
Da kom en Yngling til mig hen,
Han greb min Haand, og kjerlig smilte:
"Til Glæde skabtes du, o Ven!
"Nu, mens dit Blod har Ungdoms Varme,
"Ved fyldte Glas, i Pigers Arme
"Du nyde og meddeele den!"

Jeg hørte ham, og skjalv tilbage:
End mindtes jeg min Lærers Bud,
Jeg tænkte paa min Barndoms Dage,
Og paa min Moder, og paa Gud: —

Mit Hierte end for Dyden brændte
Dets Svaghed jeg dog ikke kjendte;
Mat Luen var; snart gik den ud.

Den sluktes — ak! — og Glæden flyede
I Uskylds Fjed med Jil fra mig;
Min Lyst, min Idræt var at nyde,
Men aldrig var jeg lykkelig,
De Dage svandt — og Mindet saarer;
Forladtes hede, tunge Taarer
End martrende forfølge mig.

Hvad har jeg Arme nu tilbage
For al den Lost, jeg engang nød?
Kun Mindet om de spildte Dage,
Og om den Eed, jeg troløs brød;
Forførtes Raab til Verdens Dommer,
Og Tanken: at den engang kommer,
Den fæle, rædselfulde Død.

O Moder! som i Fredens Bolig
Alt nyder prøvet Fromheds Løn,
Du slumred' hen saa glad og rolig,
Og bad i Døden for din Søn:
"Han var min Trøst, mit Alt i Live,
"Han skyldfrie og lyksalig blive!"
Ak Vee! — forgiæves var din Bøn.

O! see medynksom fra det Høje
Paa din forladte Vilhelm ned!
Ej tindrer meer hans klare Øje
Af barnlig reen Uskyldighed;
Slukt er dets Ild, og Kinden blegner,
I Gravens Hule snart jeg segner,
Alt staaer jeg ved dens skumle Bred!

Ak! om i denne Nat jeg døde;
I Nat for Herrens Throne stod!
Og alle iiled' mig i møde,
De, jeg mishandled' og forlod:

Om, Hanna! du din Stemme hæved'
Og af din Uskylds Morder kræved'
Dit og din skyldfrie Spædes Blod! —

O Vee mig, Vee mig, Vee mig Arme!
Selv Haabet svandt for evig hen —
Hvo vil, hvo kan sig mild forbarme?
Paa Jorden har jeg ingen Ven!
Og tør jeg Hielp fra Himlen haabe?
Tør jeg om Roe og Trøst anraabe
Dig, Uskylds Hævner, Dydens Ven! —

Alt Nattens fæle Mulm forsvinder,
Alt Morgenrøden viser sig;
Snart Solen blid og klar oprinder —
Den straaler ikke meer for mig.
Ved Nat, ved Dag af Qval omgivet,
For Døden bange, kjed af Livet,
Jeg var — jeg er ulykkelig!

Pavels.

Sang.

Sang.

Mel. Haand i Haand vi vandred' om.

Hver sin Skiæbnes Beger fik
At udtømme her i Livet;
Ak! en altfor bitter Drik
Blev de Dødelige givet!
Men paa Begrets Bund en Draabe
Af sin Nektar Himlen giød,
Som tilsidst giør Drikken sød;
Lad os tømme den, og haabe!

Chor.

Venskab Skiæbnens Drik giør sød;
Tømmer den til sidste Draabe!

I vor Skiæbnes Beger vi,
Hulde Venskab! dig har fundet;
Derfor intet meer deri
Er med Bitterhed forbundet.

Gid vi stedse dig maae finde,
Stedse skionne paa din Værd!
Vær os blid, og altid nær,
Og vort Livs Ledsagerinde!

Chor.

Hulde, blide Venskab vær
Du vort Livs Ledsagerinde!

Plum.

Vug-

Vuggevise

[i en ung Moders Navn.]

Stille Søvn du nyder:
O! hvor den er skjøn!
Knap din Aande lyder,
Du mit Hjertes Søn!
Du har lært at smile
Ved din Moders Bryst,
Lullet ind til Hvile
Af min egen Rost.

Sov kun, lille Gode!
Kræfter sanke du!
Paa vor Herres Klode
Skal du leve nu.
Han er huld, du Kjære!
Gjør ham ej imod!
Her er godt at være,
Naar man selv er god.

Nyd de søte Dage
Af din Barndoms Tid!
Yndigt du tiltage
Snart i Vext og Vid!
Du som Yngling lære
At udbrede Gavn,
Og som Mand du bære
En Retskaffens Navn!

Gid ej du begræde
Uforstandig Daad!
Vær din Moders Glæde!
Bland den ej med Graad!
Ak! vor Ungdoms Alder
Let os river hen:
Søn, om end du falder,
Rejs dig skjønt igjen!

Kunde

Kunde du forneemme,
Hvor jeg elsker dig,
Ej du skulde glemme
Kun et Ord af mig:
O! jeg skal forklare
Dig hvert Dydens Bud:
Tro du det bevare,
Og behage Gud!

Naar af Dødningbaare
Jeg er lagt til Fred,
Tab en mandig Taare
Paa min Kiste ned!
Tør igjen dit Øje,
Rolig tænk paa mig!
Hisset i det Høje
Beder jeg for dig.

Haste,

Til

Til Søstrene.

Brat i Tidens Strøm henglede,
Dagene fra svundne Aar,
Hver den Stund, vi fik hernede,
Tog hin Mand med snehvidt Haar.

Om os Glæden Roser strø'de
Paa vor let heniilte Vej,
Eller Tornen lod os blede
Af de Saar, vi ahned' ej:

Alt er svundet: vi kun eje,
Mindet af vor Fryd, vor Graad:
Held de Tænksomme, som veje
Hedenfarne Dages Daad!

Held den Søster, som kan sige:
"De til Veldaad nytted' blev';
"Pligter saae mig aldrig svige
"Strænge Bud, de foreskrev'."

Held

Held den Qvinde, som indvied'
Sig til Helligdom for Dyd,
Og sin skjønne Daad fortied'
Med Tilfredsheds Himmelfryd!

Held enhver, sig nægte kunde
Flitterglandsens tomme Held,
Og igjennem glade Munde
Høre Tak af Armods Træl!

Held hver Pige, som nedtraadte
Under Fedder Spradens Ord!
Som i Letsind ej forraadte
Den, hun varig Elskov svor!

Held hver Søster, hver Veninde,
Som paa Sammenvandrings Sti,
For det sande Held at finde,
Stod hinanden troligt bi!

Held, hvo Næstens Fred ei krænkte,
Ej hans bittre Dommer var,
Greb i egen Barm, og tænkte:
"Nok jeg der at dadle har!"

Held de Mødre, som oplærte
Hustruer for ædle Mænd,
Som ej Roes for Dyd begjerte
Uden ved at øve den!

Held enhver, som kan udstede
Aarets Regnskab uden Nag,
Og erindre sig med Glæde
Nyttig Jid paa hver dets Dag!

See! det ruller os i møde,
Unge Aar! med snare Skridt:
Kommer Du — Din Morgenrøde
Spaae et venligt Aftenblidt!

Ingen kjerlig Kone drage
Tunge Suk for Magens Savn!
Ingen Pige skuffet klage
Over troløs Elsker-Favn!

Ingen værdig Moder græde
Ved forlorne Datters Fald!
Ingen Datter Kinden væde
For hun glemte Dydens Kald!

Ingen vride matte Hænder
Over Mangels haarde Nød.
Gud, vor Gud! Du Alle kjender,
Skjenk til Alle dagligt Brød.

Tækkelig hver Syster ile
Aaret hen med Sjelero;
Og ved Aarets Aften smile
Hver ved opgiort Regnskab fro!

M. S. Buchholm.

Maria af Catalonien
og
Pater Guarino,

en Ballade fra det niende Aarhundrede *),

min gode Ven H. W. Riber tilegnet.

I frugtbare catalonske Land
Sad Græve Johannes paa Thronen. **)
En Dotter han havde, hun var hans Fryd,
Saa dejlig, saa viis, og den pure Dyd;
Hun lindred' ham tunge Regieringsstand:
Maria var Perlen i Kronen.

Hun

*) Anledningen til nærværende Forsøg kan læses i Baretto's Journey from London to Genoa, v. 4. eller i Journal for Politik, Natur og Menneskekundskab, Junii 1795, S. 238 ff. Dog har Forfatteren, for at redde Sandsynlighed, og efter indført poetisk Frihed, forandret og tillagt Meget i Traditionen.

**) Den spanske Provinds Catalonien havde fordum egne Eneherskere, der førte Titel af Grever.

Hun ligner en Blomst i favre Vaar,
Naar Sol sig i Morgendug spejler.
De Somre, de to Gange syv gaae hen,
End ej hun vil kaare sig ud en Ven: *)
Saa mangen en Prinds for Grævinden staaer,
Saa mangen forgjeves er Bejler.

Alt lyde de Klager fjern og nær
Omkring Barcelona **) saa vide:
"Ak! Grævernes Stamme nu slettes ud!
"Ak! aldrig Maria vil vorde Brud!"
Den Dotter er Oldingen saare kjær;
Saa stridde hans Taarer nedglide.

"O Fader! ej græd, hvi græder du?" —
"O Dotter! ej skulde jeg græde?
"Snart

*) Læseren erindre, at man i Spanien og Portugal gifter sig langt tidligere, end i det øvrige Europa.

**) Grævernes Residentsstad.

"Snart briste mig Livets de skøre Baand,
"Om Spiret da tager en fremmed Haand!" —
"O Fader! jeg kommer mit Kald ihu." —
"Maria! du røver min Glæde."

"Ak, Dotter! du vil mit Huses Fald." —
"Nej, Fader! jeg vil kun din Ære." —
"Saa vælg dig en Mand, som beskytter dig,
"Saa vælg mig en Søn, der kan jorde mig!" —
"O Fader! jeg lyder et større Kald:
"Kun Herren min Brudgom skal være."

"Hist knejser det høje Montferat;
"Jeg det til Guds Alter skal vie:
"Der skal jeg nedknæle som Herrens Brud,
"Og bede for Landet, og tjene Gud:
"O! jeg skal ophøje ham Dag og Nat
"Indtil mine Læber skal tie."

De Præster, de Bisper fjern og nær
Beundre Grævinden tilsammen;

De

De nævne saa storlig Maria's Daad,
Skjønt Faderens graanende Kind er vaad;
Selv Spaniens Erkebisp møder der,
Og mæler et frygteligt Amen.

Alt vanker det Barn med helligt Mod,
Og trodser det klappende Hjerte.
Til Ave *) hun aabner melodisk Mund;
Saa mangen en Rosenkrands beder hun.
Paa Vejen alt bløder den spæde Fod,
Men ikke hun endser den Smerte.

Med trettede Krop hun Bjerget naaer,
Og heftigt i Psalmer udbryder.
En Grotte af Marmor hun finder der:
Nu Celle for Sværmersken Grotten er;
Der aarle, der silde for Gud hun staaer:
Af Lovsange Marmoret lyder.

Saa

*) Ave, Maria! Begyndelsen af en bekjendt katholsk Bøn.

Saa drømmer den Mø, hun tjener Gud,
Men føler i Hjertet en Trængsel:
Det klemmes, det banker med stærke Slag,
Og stærkere banker det Dag fra Dag:
Hun veed ej, hver Pige blev skabt til Brud;
Hun aandelig mener sin Længsel.

En Aften i sølvklart Maaneskin
Hun yndigt Hallelujah qvæder:
Da blandes en Stemme med hendes Sang,
Da hores paa Bjerget en mandig Gang:
Flux seer hun med langsomt, ærværdigt Trin
En Mand, som mod Cellen hentræder.

"Hil være dig, Engel paa vor Jord!"
Saa lyder den Kommendes Tale;
"Skjønt Skarer tilbede din Skjønheds Glands,
"Du rækker til Gud efter Troens Krands:
"Hil være dig, Engel! her det Ord,
"Mig Jomfruen monne befale!"

"Hil

"Hil være dig, Fader i Guds Aand!"
Den Skjælvendes Læber ham svare;
"Priis vorde den Jomfrue, der sendte dig!
"Jeg venter det Budskab, du bringer mig."
Han rækker den Skjønne sin højre Haand;
Hun nejer, og ahner ej Fare.

"I Drømme jeg Himles Himle saae,
"Der saae jeg Guds hellige Moder;
"Jeg føled' mig stor i det Øjeblik,
"Og Jorden alt dybt under mig forgik:
"Jeg der paa mit Ansigt nedkastet laae
"I Lysets de skinnende Floder."

"Da mæled' Guds Moder lisligt Ord:
"Jeg veed al din Vandel og Tale;
"Paa Himmelvej vanker dit sikre Fjed;
"Din Læbe forkynder livsalig Fred.
"Jeg ejer en Dotter paa syndig Jord,
"Jeg hende til dig vil befale."

"Gak hisset paa Bjerget Montferat!
"Der seer du en blomstrende Pige:
"Med Øine, som Stjernerne ved min Fod;
"Og Libanons Sneeglands og Lammets Blod
"Er klart paa den Yndiges Kinder sat,
"Og, kort: hun er skjøn uden Lige."

"Hun ædel forsmaaer al Jordens Rang,
"Hun ene vil Himlen tilhøre:
"Gak til hende, styrk, at hun vakler ei,
"O! hold hendes Fødder paa Fredens Vej!
"Guarino, den Jomfrue ved Bøn og Sang
"Til Himmelens Forgaard du føre!"

Grævinden er stum af ufølet Lyst;
Tilbedende knæler den Pige.
Han oplofter hende med venlig Arm,
Og sagte han aander ved skyldfrie Barm;
Saa staae de henrykte, og, Bryst ved Bryst,
De sværme om Simmerigs Rige.

Gua-

Guarino gaaer bort mod Dagninggry;
Maria nu salig sig drømmer:
(Den Benedictiner var velskabt Mand,
Og kaldtes en Helgen i ganske Land.)
Han kommer med svindende Aftenskye,
Og Smiger i Andagt udtømmer.

Hver Aften han stændigt kommer der,
Og Parrets Fortrolighed stiger.
Det lufter saa køligt paa Montferat;
I Cellen hensværmes den tavse Nat:
Ak! Munken er Pigen kun alt for kjær —
Og Rosen af Kinderne viger.

Ak! Uskyldens Rose falmer hen,
Guarino dens Herlighed plukker.
Hun ængstes, hun ahner, hun veed ej, hvad;
Men ej er hun længer ved Andagt glad.
Hver Aftenstund kommer den Munk igjen;
Hun smiler, men lønligen sukker.

Alt mere hun ængstes Dag fra Dag,
Alt qvæles og pines det Hjerte:
Det gisper i Barmen; den er saa trang,
Og mejsom og tung er Maria's Gang.
Nu aabner hun Øjet, og bitre Nag
Ledsage den voxende Smerte.

Den Pater med hykkelsk Munke-Hu
Betragter den svulmende Skjønne,
Han ikke vil tabe sit Helgen-Navn,
Og Mord han undfanger i Pigens Favn;
Thi hvæsser han snart en Dolk — o Gru! —
For Ømhed med Døden at lønne.

Saa væbnet han gaaer en Morgenstund
Og Pigen af Cellen udkalder:
Forgrædt hun hensynker i Munkens Arm,
Da støder han Staalet i hulde Barm:
Fortvivlelsen aabner Maria's Mund,
Og blodig paa Jorden hun falder.

"Ak, hellige Jomfrue, see hans Sviig!
"Jeg døer jo, jeg døer jo, jeg Arme!
"Ak! du, som jeg fordum saa reen tilbad,
"Guds hellige Moder, forlad, forlad!
"Ak! hør dog den Døendes Jammerskrig,
"Og naadeligt du dig forbarme!"

Hun stønner, hun sukker, famler, døer
I Blodets udstrømmende Floder.
Nu ponser Guarino paa listigt Raad,
For Verden at skjule sin Djævle-Daad:
Med Grene han dækker, med Løv bestrøer
Den Faldne, som ikke blev Moder.

Som Tigeren kold paa Rovet seer,
Naar det sig omvelter i Døden,
Saa staaer nu Guarino, saa gaaer han hen,
Og bærer som Helgen sit Navn igjen;
Han hærdes i Lasten alt meer og meer,
Og qvæler Erindring om Brøden.

Snart Olding Johannes kommer der,
Maria, sit Alt at omarme:
Han finder de Grene, det visne Løv,
Han finder den Myrdedes favre Støv:
Ak! Dotteren var ham saa faare kjær:
Han finder sit Sølvhaar i Harme.

Nu vildt han udstøder grumme Skrig:
"Jeg kunde den Jammer afværget!
"Ha! hvi var jeg ikke standhaftig for?
"Jeg Fader, jeg Arme, jeg barnløs døer!"
Fortvivlet han jorder det unge Liig,
Og bygger et Kloster paa Bjerget.

End smykker det Kloster Monferat;
I Sølvkiste hviler Maria.
For Sjelen der messes om Nat og Dag,
Der messes hvert tredie Klokkeslag;
Der stille hun hviler i Dødens Nat,
Fra Jammeren hviler Maria.

* * *

D

O Riber! mit Qvad jeg rækker Dig,
Og venlig Du Gaven annammer.
Saa mangen en Klerk har misbrugt Guds Ord
Til Qvaler at stifte paa skjønne Jord:
Den Misbrug tit krænkede Dig og mig,
Og derfor jeg sang om den Jammer.

Nu skue vi, liig en Morgenskye,
Den listige Sandhed frembryde:
Alt Overtroe rokkes og styrtes brat;
Snart bøjer den Hoved i Glemsels Nat:
O! Held med det Sandhedens Oggninggry!
Gid snarligt dens Middag vi nyde!

Haste.

Selskabssang
paa en Venindes Fødselsdag.

Mel. O hvad kan min Glæde ligne.

Venner, Venner! Livet nyder,
Nyder hver en skyldfrie Lyst!
Glædens Kald til eder lyder —
Agter paa dens hulde Rest!
Øieblikket, svundet hen,
Kommer aldrig meer igien;
Vi ei daarlig det forspilde!
O vi nyde det tilfreds
Her i trofast Vennekreds!

Livets troe Forsederinde!
Venskab! huld os stedse bliv!
I dit Favnetag forsvinde,
Som en Foraarsdag, vort Liv!
Hver en Qval forsøde du,

Hver

Hver en Fryd forege du,
Aldrig dine Baand opløses!
Os til Held vi Baandet see
Knyttet stedse fastere!

Venner, o! vor Vaar og Sommer
Haster bort, som Lynet snar!
Svøbt i mørke Taager kommer
Livets Vinter, barsk og svar. —
Venskab, Venskab! eene du
Da os blive troe endnu!
Kiærlig du os Haanden række!
I vort Øies matte Smiil
Lysne Glimtet af din Ild!

Værd vor Medynk er den Arme,
Som ei fandt en trofast Ven;
Da, naar Modgangs Storme larme —
O hvor flyer, hvor flyer han hen? —
Verden er for ham en Ørk,

Livets Vei saa trang og mørk,
Ingen Glædens Roser spire. —
Venskab! Herligt er dit Værd!
Vel os, at vi Venner er'!

Din er Dagen, o Veninde!
Dig vi bringe denne Sang;
Skaalen ofres dig, Veninde,
Under fulde Vægres Klang!
Stille, reen Lyksalighed
Stedse følge dine Fied,
Riig paa Fryd din Vane være!
Alle, alle ønske dig:
O du vorde lykkelig!

Liebenberg.

Man-

Nancy og Mathilde
paa Kirkegaarden.

Nancy.

Mørk Natten er, mørk, som min Smerte;
Dog finder jeg din Grav, o Ven!
Uroligt slaaer mit knuste Hjerte:
Naar sankes jeg med dig igjen?

Mathilde.

Jeg maa, jeg bør, jeg vil ej klage;
Thi, Carl, du faldt for Fødeland!
Vel følger Jammer mine Dage;
Dog, Held dig, at du faldt som Mand!

Nancy.

Hvis er den Røst, som dæmpet lyder?
Hvo er vel her ved Midnatsstund?
Hvo vaager, medens Alt indbyder
Hver Lykkelig til roligt Blund?

Mathilde.

Hvad, er det Nancy's Røst, jeg hører?
Hvi vanker du blandt Grave om?
Veninde! sig, hvad Sorg dig rører
Hvorfor til skumle Grav du kom?

Nancy.

Jeg tabte, jeg Ulykkelige!
Jeg tabte ham, som hviler her:
Ak! Adolph slumrer, og hans Pige
Kun føler Livet til Besvær.

Mathilde.

Os Skjæbnen begge grusomt saarer:
Mig den en Helt til Elsker gav;
Nu køler jeg de hede Taarer,
Jeg Arme! paa hans kolde Grav.

Nancy.

Min Adolphs Hals jeg ømt omfavned';
Omsonst jeg græd; til Kamp han drog!

Ak!

Ak! mon han ej sin Pige savned'?
Ak! Helten faldt, i det han slog!

Mathilde.

"Dit Fødeland du skylder Livet:"
Saa tal'de jeg: "strid lykkelig!
"Du ofre hvad det dig har givet!
"Vær kjek, og Gud ledsage dig!

Nancy.

Jeg kun paa denne Grav vil hvile,
Her vil jeg græde Livet ud;
Hver Midnatsstund jeg hid vil ile
Og her jeg døer, som Adolphs Brud.

Mathilde.

Skjønt denne Grav mit Hjerte saarer
Jeg elsker den: hans Død var skjøn!
Her skimter jeg igjennem Taarer
Min Elskers hisset store Løn.

Nancy.

Hans spæde Søster vil jeg lære,
At græde — o! at savne ham!
Da deelt min tunge Sorg skal være,
Og hendes Kummer hædre ham.

Mathilde.

Min Broder ham engang vil ligne,
Vil ofre Liv for Fødeland:
Da skal han hist min Carl velsigne,
Der lærte ham, at døe, som Mand.

Nancy.

Jeg gjerne Livet vil forsage;
Ak! hviled' jeg paa dette Sted!
Spar, Gud, o! spar hver Elskers Dage!
Hvis ej, saa kald hans Pige med!

Mathilde.

Du ene, hvad jeg lider, fatter:
Hvert Aandedræt er Straf for mig;

Dog

Dog sukker jeg, som Landets Datter:
Spar, Himmel! spar mit Land for Krig!

(Mathilde kaster sig paa Graven.)

Nancy.

O Adolph, Adolph!

(Hun bøjer sig ned over Graven. — Pause.)

Kom, Veninde!
See, Natten svinder snarligt hen,
Lad mig ved næste Midnat finde
Dig her paa samme Grav igjen!

Mathilde.

Ja, Nancy, sammen vil vi græde;
Hver Midnat jeg dig møder her;
O! her er Trøstens stille Sæde,
Og fælleds Graad vor Lindring er.

Louise****.

Epilog.

Forsvundne ere Vintrens mørke Dage;
Snart glimrer Vaaren i sin Roseudragt.
Fra al sin underfulde Pragt
Naturen snart vil Sørgesløret drage.
Alt skingre gjennem Skyen Lærkens Triller,
Alt smiler Solen varm og blid;
I opto't Bæk dens rene Straale spiller.
Ja, Alt os varsler om den skjønne Tid
Da Aarets Genius med englehulde Miner
I Kreds af Glæder jublende fremtriner. —
Enhver, hvis Hjerte for Naturens Skjønhed slaaer
Med Længsel iler nu dens Fryd at nyde,
Og hiin den unge trylleriige Vaar
Et kjært Velkommen fro at byde.
Hvi, Venner, skulle vi da tøve her,
Da ogsaa os dens hulde Stjerne blinker?
For disse Lamper Majens Morgenskjær,

For

For malet Lund os duftrig Skygge vinker.
Nej! gaaer! men glemmer derfor ej et Sted,
Som skjænkte os saa mangen ædel Glæde,
Og ønsker, at fremdeles Eenighed,
Med Venskab Haand i Haand, blandt os maa
stedse træde;
At hver maa tale frit til fælleds Gavn,
Uskrækket af Forbindelser og Navn;
At hver ufristet maa sin Meening have,
Og aldrig af Kabalen vorde Slave;
At Magtsprog ej, og ej despotisk Bud
Maa slukke Flammen for vort Bedste ud;
At Fordom langt fra vore Bænke vige
Og Alle, Alle troe sig lige! —
Da Avinds Braad os ej skal komme nær,
Da Fred skal boe hos os i Samdragts Skygge,
Og sand Selskabelighed her
Et sjeldent, varigt Alter bygge —

Dog

Dog, Dækket synker — end et ømt Farvel!
O Venner! iler i Naturens Arme;
Men nærer for vort kjære Samfunds Held
Den samme Iver, samme blide Varme!
Da Alle froe skal samles her igjen,
Naar Høstens sidste Blomst er segnet hen;
Og Venskabs evig friske Rosenkjæde
Os end skal skjænke mangen skyldfrie Glæde.

Frankenau.

De tvende Roser.

Til Consul G. H. Olsen.

En kostelig Rose stod i Havens favreste Blomsterbeed, hvor Jordens Safter kunde nære dens Liv, og Solen udvikle dens Herlighed. Urtegaardsmanden blev stolt af Plantens Ynde: "Din Duft skal "trylle fjerne Egne", sagde han, lod den varligen optage, og henplante under en varmere Himmel.

Paa Vejen blev Rosen en Broder vaer, hvilken bar Præget af dens egen Stamme, men som, ubemærket i Skyggen, ikkun nød de Solstraaler, der kunde snige sig igjennem det tette Gjerde. Ingen plejede den, fordi Ingen endsede den i Skyggen.

"Hil være dig, Broder!" sagde den forbifarre Rose. "Hil være dig Broder!" gjenmælede den beskyggede Slægtning, og rystede en Dugtaare af sit bøjede Hoved.

Den

Den omplantede Rose voxede i Skionhed: dens Farve blev mere glødende, dens Duft lisligere, Menneskers Velsignelser hvilede paa hvert af dens Blade; dobbelt stor blev den hjembragt, da Urtegaardsmanden lod sin Yndling hente, at den kunde pryde hans Have.

Paa Vejen saae den sig om efter Rosen ved Gjerdet; men see, Mennesker havde nedtraadt den: da visnede dens Blade, dens Stamme gik ud, og man oprykkede den med Roden. Et Par skyldfrie Piger havde gjemt nogle af de visnede Blade, og deres Hjerter meente, at disse Blade duftede endnu.

Den lykkelige Rose hørte med Veemod den nedtraadtes Skjebne, og gjengjældte nu den Taare, som Broderen fordum lod falde.

Haste.

Til P. H. Haste.

Skjøn er Solen, naar den mørke Skye
Viger for dens sejerrige Straaler;
Naar dens gyldne Hav i fulde Skaaler
Øyder sig ud over Mark og Bye;
Naar den fra hiint evige Azur
Liver op den sørgende Natur.

Blid er Maanen, naar paa sølvstrø't Vej
Mellem Stjernerne den sees at glide:
Elskeren gaaer ved sin Elsktes Side,
Vexler mangt et saligt Ja og Nej;
Seer kun hende, taber sig i Fryd,
Hører Intet, uden Englelyd.

Herlig er, o Vaar! din glade Pragt:
Elskov boer i dine milde Skygger;
Nattergalen i din Throne bygger —

Som:

Som en Brud, der i sin Morgendragt
Smiler mod sin Ven med kjælen Hu,
Skjønne Vaar, saa tryllende er du.

Men saa fro giør Dagens Herske ej,
Luna skjenker ej saa blide Glæder,
Vaaren ej med sine Blomsterkjæder
Tryller saa, som Vennen paa min Vej;
Haste! Du, som kaldte mig Din Ven,
Ak! naar samler Skjebnen os igjen?

G. H. Olsen.

En ny og meget fornøjelig

Vise,

hvorudi fremsættes for den gunstige Læsers Øine, hvorlunde de tre mægtige hedenske Gudinder, hvilke raade for Menneskenes Vel og Vee, havde meget travelt den trettende i Thormaaned for sexten Aar siden;

at sjunges med sin egen velklingende Melodie paa Hr. * * * s Bal i ovenmældte glædelige Anledning.

Kjøbenhavn, trykt i dette Aar.

Hist oppe boe Gudinder tre,
Som meget har at raade;
De sørge for vort Vel og Vee
Med Ugunst eller Naade.
Det var en Dag for sexten Aar,
Da det endnu var neppe Vaar,
De havde nok at skiøtte.

Den

Den første var saa hjerteglad,
Og ponsed' kun paa Lykke;
Hun mæled': "Søstre! veed I hvad?
"Jeg gjør mit Mesterstykke:
"Ret strax fremsmiler paa mit Bud
"En Pige, faur, som Elskovs Gud."
Da blev saa faur en Pige.

Den anden Søster, engleblid,
Var strax med Svar tilstede:
"Jeg giver Slutten muntert Vid:
"Hun skal fremtrylle Glæde."
Vi saae, hvor Slutten voxed' op
Med lystig Sjel i ranke Krop;
Saa vittig blev den Pige.

Den sidste var end mere huld,
Og forekom vor Taare;
Hun sagde: "Skjønhed vorder Muld,
"Og Vid kan ofte saare:

"Jeg

"Jeg planter Dyd i Barnets Bryst:
"Hun vorde Sines Held og Lyst!"
Og ædel blev den Pige.

Tak være de Gudinder tre!
Tak være dem tilsammen!
Men hvor skal vi den Pige see,
Som blev ved deres Amen?
O Venner og Veninder, seer!
Hvor kan dog Nogen lede meer?
Her see vi jo vor Thrine.

Jomfrue ***s Skaal!

Den gamle og den nye Tid.

Mel. Han, som kan ene Glæder skienke.

Bedstemoder.

Det var i mine Ungdoms-Dage,
Mit Barn, at man sin Pynt forstod.
Af Alt, hvad Piet kan behage,
Man ei Halvparten skue lod.
Naar alle Vare lægges frem,
En Kiøber vil foragte dem.

Sønnedatteren.

O! Grandmama maae ikke sige,
At vi ei lyde Blyheds Bud.
Det var en ubesindig Pige,
Som krammede hver Skiønhed ud.
Den Elsker som os værdig er,
Vil noies med det Lidt, han seer.

Bedstemoder.

De Mandfolk, troe mig, kiære Line,
Saa nøie Alting monstre gad.
De gierne saae en Møe fremtrine,
Som Eva med sit Figenblad.
At undgaae sig en lysten Nar,
Skiul hver en Yndighed, du har!

Sønnedatteren.

Hver den, Anstændighed tillader
At blotte, blive bar og fri.
Tryg i Uskyldighed, jeg hader
Anseelse af Hyklerie.
Har Grandmama selv svøbt sig ind
Til Pande, Næse, Mund og Kind?

Bedstemoder.

Saamænd! der fattedes ei meget.
End Haaret giemtes som en Skat;
Skiønt det var deiligt, og mit eget,

Det skiultes i en Pibehat.
Den sluttede saa tæt, saa sødt,
Som jeg var med de Piber født.

Sønnedatteren.

Men vor Tid derom andet dømmer.
Det Haar er nu vor største Pryd.
Det tykt og bredt paa Ryggen svømmer,
Hvert Pie skuer det med Frød;
Jo skiønnere det har sit Spil,
Jo mindre Pynt det trænger til.

Bedstemoder.

Af Hovedet for lidt I giøre;
Hvad er en Blomst, et Baand, en Kam?
Guldpendalokker i hvert Øre,
Og Kniplingshængler, det var Bram.
Guldkiæden, som paa skiulte Bryst
Slap ned, var alle Pines Lyst.

Sønnedatteren.

Bar jeg den Guldvægt i mit Øre,
Den tunge Kiæde om min Hals;
Det Udraab troede jeg at høre:
Hun tænker, der er Mænd tilfals.
Nei, det som Prisen sættes paa,
Personen ene være maae.

Bedstemoder.

Ja, ja, mit Barn; men vild: Personen
Bør ogsaa faae sin smalle Vert.
I alt nu Frihed giver Tonen,
Den er end unge Pigers Text.
Det gode Snørliv er ei liidt,
Og Alting maae nu voxe frit.

Sønnedatteren.

Det gamle Snørliv var en Plage;
Det giorde alting regelret;
Det danned' Kroppen til en Stage,

Og Brystet til et Fibelbret.
Nej, Grandmama, nu vil et Moer
I sin Tid blive værdig Moer.

Bedstemoder.

Det gamle sættes nu tilside;
Ei meer den gode Smag er kiendt.
Hvem kan de store Skiorter lide,
Af venlig Fiskebeen udspændt?
Siig, om du nu en Mode seer,
Hvori man lig en Juno er?

Sønnedatteren.

Gid aldrig jeg det Syn maae skue!
End Tanken fylder os med Skræk.
Man maae jo for en Juno grue,
Der sidder i en Humlesæk.
Min Skabning tør ei skiule sig;
En Nymphe vil jeg være lig.

Bedstemoder.

Ak! Piger med hvert Aar tiltage,
I vovelig Oprigtighed.
Hver Tvang, vi brugte, de tør vrage,
Og dog de fare vel dermed.
Til Lykke med en farlig Liid!
Jeg priser dog den gamle Tid.

Sønnedatteren.

Ja, Mænd nu ei bedragne blive;
Nu see de hver en Mangel robt! —
Tilforne — Grandmama tilgive! —
Blev Katten tit i Posen kiøbt.
At skiule var de Gamles Jid;
O! vel os for den nye Tid.

Tode.

Ved en Vens Bryllup.

Held den Mand, som Himlen gav et Hjerte,
Varmt for Viisdom, Dyd og Fædreland,
Ømt for Venskabs, Elskovs Fryd og Smerte;
Hvo er stor og lykkelig, som han?

Ham Alfader gav sit Præg. — Hvo kunde
Skjænke ham saa skjøn en Hæderskrands?
Kan han, følende sit Værd, misunde
Spraglet Orm, som Mørket laaner Glands?

Tanken om hans store Kald ham hæver
Over Guldets gridske Trælle-Flok.
Kun sin Tarv af gavnet Stat han kræver,
Og med Sjælefred er Lidt ham nok.

Ynksom seer han Heltens Sejersminde,
Bygget stolt paa slagne Brødres Liig;
Dydens Ven sig selv vil overvinde,
Og ved Seirens Løn han fryder sig.

Arinds.

Avinds, Fordoms, Letsinds Stemme fører
Ham end ej et Skridt fra Pligt og Ret;
Fædrelandets Røst han ene hører,
Og sin sidste Kraft han ofrer det.

I sin valgte Vennekreds han styrker
Sig ved ædel Fryd til mandig Daad;
Mismods Taage ej hans Sjæl formørker;
Flux den spredes her ved Trøst og Raad.

Og naar Himlen skjænker ham en Mage,
Ham i Livet og i Døden huld,
Han i huuslig Kreds en Fryd skal smage,
Ej tilfals for Indiernes Muld.

Ædle! see din Lod, og føl Din Lykke!
Gerners Yndling! alle Gudes Ven!
Og den Huldes Mand! o føl Din Lykke!
Længe, længe, længe nyd du den!

Riber.

Vuggevise.

Sov, kjære Dreng! sov sødelig
Med Uskylds rene Smil,
Den gode Gud, som gav mig dig,
Din Søvn velsigne vil.

Da skal du, inden Aar og Dag,
Din Gangvogn stolt forsmaae,
Og finde det en herlig Sag,
Paa egne Been at gaae.

Og snart du skal med Løb og Spring
Forfølge Boldt og Top;
Og tumle lystelig omkring,
Med Kraft i smidig Krop.

Og styrkes skal din spæde Aand
Ved hver Naturens Fryd,
Hvormed Alfaders milde Haand
Os vinker frem til Dyd.

Og i uskyldig Børne-Kreds
Du snart skal lære her,
At ikkun den er vel tilfreds,
Som har sin Broder kjær.

I Skolen du med Lyst skal gaae,
Og lære meer og meer,
Og daglig større Yndest faae
Hos Gud og Mennesker.

Det Værk, som Gud dig kalder til,
Driv det med Lyst og Mod!
Bliv, Søn! for mig kun hvad du vil,
Men bliv for Alting god!

C.

Gambarnk.

Krigerdaad forgude smaa Maroner,
Nævne den, der slagter Brødre, stor!
Blændede af Flitterstads og Kroner,
Glemme Mennesket i Smigre-Chor.

Haste.

Da Pigerne lærte, kun Dyden var Ære,
At ukunstlet Rødme var favreste Pryd,
At Qvinden i Hiertet bør Venlighed nære,
Og skatte langt over al Skjønhed sin Dyd;
Da Mændenes haarde, men ærlige Sæder,
Jog Skyggen af Mistro fra Svageres Bryst,
Da Møje belønnes med tryllende Glæder,
Ved Reddedes stammende, taksulde Røst;
Da herskede' i Dannemark Snie den Svage,
De Jarler den Konge beherskede' i Smu;
I rolig Blødagtighed glede hans Dage,
Til magelig Dovenskab stod al hans Hu.
Nu Misvext og Hungersnød mordiske droge

Hen

Hen over det nyligt velsignede Land:
Forgjeves nu Qvinderne Synaalen toge;
Forgjeves nedrullede Sveed af hver Mand.
Fortvivlet en Husmoder vred sine Hænder;
De flittigt Arbejdende manglede Brød;
Knap zittrende Yngling sin Elskte gjenkjender,
Udtæret af Hunger hun lignedʼ en Død.
En ømhjertet Moder hist Helvedqval lider,
For Føde de Spæde saa ynkelig græd;
Her døende Olding i Klæderne bider,
Hans Afkom ved Lejet staaer kuet og ræd. —
Den bedste blandt Dannemarks favreste Qvinder,
Var Gambaruk, Mandens og Børnenes Fryd,
I huuslige Glæder fast umærkt bortrinder
Det Liv, som den Ædle forskjønnedʼ ved Dyd.
De raadvilde Hofmænd saa tit hende søgte
Om Raad, naar om Dannemarks Hæder det gjaldt.
Hun Grumhed saa ofte med Blidhed bortspøgte
Og viseligt Blikket paa Tingene faldt.

Een af hendes Frænder, Jarl Hogen den Snilde
Kom lønligt i Kammeret til hende ind;
Han talte: "Du seer, det gaaer Dannemark ilde,
"Du seer og, at Haabet bortsuser, som Vind;
"Vor favreste Ungdom mat, halvdød nedsegner,
"Den lider af Hungers udtørende Qval;
"Thi er det jo billigt, at Oldingen blegner,
"Thi vil vi formindske de Svagestes Tal;
"Ej Spæde os ere til ringeste Nytte;
"I Døden de følges med Oldingen maa."
Hun hurtigt afbrød ham: "O jeg skal beskytte
"De graanende Gamle, de lallende Smaa;
"Og skulde jeg derved end Alting forlise,
"Den nævner jeg Nidding, som stemmer med dig,
"Kun Feige og Svage slig Grumhed kan prise".
Jarl Hogen her udbrød: "Nu glæder det mig,
"At Kongen jeg spurgte, for til dig jeg talte:
"Jeg sagde nys Folket, han samtykked' det;
"Hist Fordeel, her Hungersnød jeg det afmalte,

"Selv

"Selv Oldingen bifaldt mit Forslag saa let."
Nu Gambaruk Tenen saa skyndeligt kasted';
Og Nidkjærhed sunkled' i Øjnene blaa,
Til sankede Folk hun nu blussende hasted',
Og hævede Stemmen, og talede saa:

"Sønner, Døtre, siger, vil I tage
"Livet bort fra dem, der skjænkte det?
"Saa I vil hver Følelse bortjage,
"Glemme reent, hvad der er godt og ret!
"Gyser, skjælver! Eders Mødre dræbe,
"Som for Eder livet vovet har,
"Lade dem til Død, til Grav henslæbe,
"Dem, som Eders Barndoms Værger var'!
"O! naar grusom Kriger Sværdet letter,
"For at støde det i Moderbarm;
"Sønner! Eder da til Værge sætter,
"Døttre, klynger Eder ved hans Arm!
"Skuer da den ædle, rynkte Pande,
"Og det skjønne, blanke, sølvgraae Haar;

"Tænk

"Tænker: Døende hun maa forbande
"Dem, som hun forføded' Livets Vaar.
"Ej hun tænkte det, da hun dig favned',
"Og det første Moderkys dig gav,
"At det Barn, som aldrig Pleje favned',
"Skulde styrte hende i sin Grav.
"Eders Fædre, som i fordum Dage
"Stred' saa kjekt for Konge, Folk og Land,
"Vil I nu aftvinge første Klage,
"Grumme Børn! som Fædre dræbe kan!
"De, som ellers Farer kjekt foragte,
"Skjælve kun for Død af Eders Haand;
"I, som Fadernavn selv eftertragte,
"Sønderriver ej Naturens Baand.
"Dog — o Skræk! I Grumme vil jo dræbe
"Eders Afkom: — iisner Blodet ej?
"Døer ej Ordet paa den kolde Læbe,
"O jeg veed det, Moder selv er jeg!
"Dannequinder, vil I Eder nære,

"Ha!

"Ha! med Børns, med Modres, Fædres Blod;
"Vil I Eders Pligt af Dyr da lære,
"Løven selv er ved sin Yngel god,
"Pelikanen med sit Blod jo føder
"Al sin Afkom, rødmer, blues kun;
"Eders Afkom, skuer, hvor den bløder,
"Hvor den skjælver, rækker kjælne Mund;
"Zitrende sig tæt til Eder klynger,
"Spørger omt: O Moder er Du vred?
"Eder da med spæde Arm omslynger;
"Men omsonst, — man den dog hugger ned!
"O I gyser, Søstre! Dannequinder!
"Lad min Røst til Eders Hjerter naae,
"Lad mig vorde Haardheds Overvinder,
"Sparer Gamle, sparer Eders Smaa!
"Unge Mand! drag ud til andre Lande,
"Kjøb Dig ikke Helved-Borgerret,
"Lad ej Faders, Moders Røst Dig bande,
"Flye Misgjerning! viis Dig Ædles Æt!

"O!

"O! men kan min Bøn ej Eder røre,
"Vil I skue Blod og Graad og Suk!
"Vil I Morderstaal mod Afmagt føre;
"Grumme! dræber da først Gambaruk!"

Hun standsed', og skued', hvor Taarerne runde,
Hos Qvinder, hos Mændene strømte de ned,
Mens Blusel og Anger dem Læberne bunde,
Inos Hogen, dog fejg han sin Harme indbeed.
Først Alle de hvisked', tilsidst de udbrøde:
"Vi lyde, o Wdle! vi lyde dit Ord,
"Ej Modre, ej Fædre, ej Spæde skal bløde,
"Vi Tærninger kaste paa Fædrene Jord;
"Hvo Lodden da rammer, han strax skal bortdrage
"Til fremmede Lande, ej klage han kan;
"Den skjønne Tilfredshed dit Hjerte vil smage,
"Du redded' fra Niddingers Idræt dit Land!"
De ginge til Hjemmet; nu Gambaruk iled',
Mildt Glæde da straaled' af hvert hendes Blik,
Den følgende Dag, da end Børnene hviled',

Det

Det ønskte, det velkomne Budskab hun fik:
"Nu Dannemænd droge til fremmede Lande,
"Din Frænde Jarl Hogen iblandt dem og er,
"Sit Forslag, din Kjækhed han hørtes at bande;
"Men Alle dig ofre Velsignelser her."
Din Aske, o Gambaruk! hædret skal være,
Og sildigste Slægter skal elske dit Navn,
Og evig din Idræt, o Ædle, skal lære,
At hver, som det ønsker, kan virke til Gavn.

• • •

Danske Søstre! før var det vor Hæder,
At afværge lav og nedrig Daad,
At fremlokke de Fortrængtes Glæder,
Ømt og kjerligt at borttørre Graad!
O! vi jo fra ædle Qvinder stamme,
Deres Daad var modig, høj og stærk,
Ædel Stolthed bør i Hjertet flamme,

Naar

Naar vi skue, prise deres Værk.
Navnet Dansk vi stedse værdig' blive,
O! vor Fryd, vor Hæder være det!
Tit det skal os Kraft og Omhed give,
Tit det skal betrygge Pligt og Ret!

Louise****.

Gre-

Grethes Sang om Vinteren.

Blæsten i vor Skorsteen tuder,
Havens Træ'r saa nøgne staae,
Grenene paa frosne Ruder
Med en keedsom Larmen slaae;
Dog min Aften ej er lang,
Jeg forkorter den ved Sang.

Snart til mig nu Jørgen kommer,
Varmer sig ved Ovnen glad,
Siger: Glut saa tit i Sommer
"Vi paa Marken sammen sad;
"Marken jeg ej savner her,
"Thi jeg hos min Grethe er."

Fro jeg Nadver' da fremsætter,
Kalder Moer og Jørgen til;
Ingen af os fornemt trætter

Han

Hvo til Højbords sidde vil;
Dette negter jeg dog ej,
Helst hos Jørgen sidder jeg.

Naar han stundom Viser synger,
Og jeg hører glad derpaa,
Kjærligt mig hans Arm omslynger,
Jeg da sagte hvisker saa:
"Ven! jeg Intet savner her,
"Thi jeg hos min Jørgen er."

Stormens Hvinen mig da lyder,
Som Claus Gartners Valdhorn mildt;
Og naar Træets Top den bryder,
Saa det slaaer paa Muren vildt;
Er det mig som Trommeslag
Til vor Dands en Foraarsdag.

O! thi ved min Jørgens Side
Alting, Alting er mig Lyst:

Gjer-

Gjerne vil jeg taalig lide,
Er det kun ved Jørgens Bryst;
Armod, Kummer taaler jeg,
Gud! fra ham kun skil mig ej.

Moer, o! hør, hvor Hunden støjer!
Hører du de Fodtrim hist?
Hvor den Bjeffen mig fornøjer,
Jørgen, Jørgen er det vist!
Moer, ja rigtigt, ham det er:
Intet jeg nu savner her.

Louise***.

Sang

Sang for de Fattige.

Duo.

Paa Marmortrin en Olding sad,
Var tret, og skjalv, og hungred' saare;
Hans Øje glindsed' ej af Taare,
Hans Læbe tav, hans Aasyn bad:
Han fik kun Vredes Ord, ej Bred,
Og derfor tav han i sin Nød.

Chor.

Salig hver, hvis Hjerte bloder,
Naar han den Fortrængte møder!
Den, som kjærlig giver, naar han har,
Er Alfader dyrebar.

Duo.

En gammel fattig Qvinde kom,
Og satte sig ved Mandens Side:

Guds

Guds Fred hun bød, og saae ham lide,
Og fandt med Suk sin Pose tom;
Dog end en Krumme var i den:
Hun gav den Olding Krummen hen.

Chor.

Salig hver, hvis Hjerte o. s. v.

Duo.

Da rørte Mandens Læber sig,
Og Taarer styrted' fra hans Øje:
"Den Rige kold fornam min Møje,
"O Gud! den Arme qvæger mig!"
Han kraftløs rakte Haanden ud,
Hans Røst gjentog: "Dig lønne Gud!"

Chor.

Salig hver, hvis Hjerte o. s. v.

Duo.

Da gik en Riig forbi de To;
Hans Hjerte blødte for den Arme:

"O! jeg vil mætte, klæde, varme!
"O! kommer, aander, døer i Ro!"
Saa taled' han, og Ro de fik,
Og i hans Arm de heden gik.

Chor.

Salig hver, hvis Hjerte o. s. v.

Duo.

Gud smiled' fra sin Himmel ned,
Og kjærligt paa den Rige tænkte:
Med runde Haand han Manden skjenk'de
I Livet Held, i Døden Fred.
Saa skal hver Armods hulde Ven
Faae tusendfold af Gud igjen.

Chor.

Salig hver, hvis Hjerte bløder,
Naar han den Fortrængte møder!
Den, som kjærlig giver, naar han har,
Er Alfader dyrebar.

Hasse.

Sang

Sang.

paa en Venindes Fødselsdag.

I Lunden sølvklar Bækken rinder
Med blomsterkrandset Bred;
Den Bæk en mødig Vandrer finder,
Ved den et Hvilested.
Hans trætte Øje fryder sig;
Thi den er ynderig.

Saa mangen Ædels Dage flyde,
Som Bækken, stille frem;
Livsaligt er det Syn, de byde
Enhver, som skuer dem:
Sin egen trange, haarde Vej
Man tit da mindes ej.

Til Dig slig Held, Veninde, smilte;
Og Du fortjener den.

Af den ledsaget, for Dig ilte
Et Aar nu atter hen;
End mange, mange bie Dig,
Og see Dig lykkelig!

Den unge Vaar nu blid fremtræder
I Haabets skjønne Dragt;
Den mælder os Naturens Glæder
Med Sang og festlig Pragt.
Men Dagen, som os samled' her,
Gjør Vaaren dobbelt kjær.

E. C — l.

Den

Den altid muntre unge Kone.

Der er en ung Kone, heel munter og glad;
Det volder, hun kiender ei Nag eller Had.
Det skyldfrie Hierte for Kummer er frit;
Thi hopper hun nynnende: dit dit didl didl dit!

Den skielende Misgunst (hvor er ikke den?)
Tør sige: "Hun driver med Fias Tiden hen."
Nei, Lethed i Arbeide kommer saa vidt,
Der spares nok Tid til dit dit didl didl dit!

Med syngende Lerke Marie opstaaer;
Til Syssel, til Gjerning med Glæde hun gaaer.
Saa snart hun med Ære det Arbeid er quit,
Hun hopper og nynner dit dit didl didl dit!

Vidunder hun gior med den skabende Naal,
Og naar hun har opnaaet tilsigtede Maal,

Kun Nid da kan vrage, hun smiler saa blidt,
Og hoppende nynner: dit dit didl didl dit!

Hun selv i sit Kiøkken til Skorstenen gaaer;
For Ilden, som blussende Rose, hun staaer.
Men naar hun saa troelig, som Maren, har slidt,
Hun hopper og nynner: dit dit didl didl dit!

Da elskede Brudgom gav hende sin Haand,
Hun signede rørt det forønskede Baand;
Saa med ham spadserte, og kystes vel tit,
Og hopped' og nynned': dit dit didl didl dit!

Lyksalig den Møe, som fort:oelig med Dyd,
Seer Pligterne blanded' med reneste Fryd,
Som tryg i sin Uskyld fornøier sig frit,
Og hoppende nynner: dit dit didl didl dit!

Tit Lykken bereder en truende Dyst:
Held dem, der forvandlev hver Smerte til Lyst,

Der

Der glemmer hver Fare, hun har overstridt,
Og hopper og nynner: dit dit didl didl dit!

Marie, din Munterhed svigter dig ei;
De qvægende Blomster den strøer paa din Vei.
Man smittes af Lyst, naar du smiler saa blidt,
Og hoppende nynner: dit dit didl didl dit!

Tode.

Erindringer.

Se fu beato chi la vide in terra,
Or che fia a rivederla in cielo!
Petrarcha.

Jeg hende saae, o søde Minde,
O vær min Kummer stedse nær!
En Helligdom hun var for hver,
En himmelsk Dyd og jordisk Ynde.
Mit Blik ved hendes Smil haug fast,
Og Hiertet slog med dobbelt Hast.

Jeg hende saae af Trængsten svinde
Ud i Naturens Eensomhed,
Og der de skiønne Sieles Fred,
En Engels rene Glæde, finde.
Hun drog mit Hierte efter sig,
Paa hendes Spor jeg listed' mig.

Jeg hørte hendes Tryllestemme
Udfolde sig til Harmoni,
Og, o! den Fryd, jeg svømmed' i,
Kun Elysærne fornemme.
Og hendes Siel imøde kom
Min Siel i Vellyds Helligdom.

Jeg hende saae til Himlen skue
Fra Altret med opløftet Sind,
Og hendes Øie, hendes Kind
Antændt med hellig Andagts Lue.
Jeg knælede hos hende ned,
Til Himmelen hun drog mig med.

Jeg hende saae, da Taarer flode
I Mismods Furer paa min Kind,
Med Tvillingsorg i bange Sind,
Med Taalmods Smil, min Taare møde.
Jeg sank til hendes ømme Bryst,
Og følte Sympathiens Trøst.

Jeg hende saae, med yndig Smerte,
En Engel, staae i Kreds af Nød:
I Armods Haand hun lagde Brød,
Hun Sorgen Haab og Taalmod lærte.
Gud signe dig! — jeg høit udbrød;
Gud signe dig! — rundtom gienlød.

Min Tavshed blev min Attraaes Fængsel,
Min Barm af Suk blev stor og em;
Hun var min Tanke, var min Drøm;
Hun var mit Minde, var min Længsel.
Engang hun sad ved Bækkens Bred,
Jeg satte mig hos hende ned.

Rundtom med Tempelstilhed svømmed'
Udsprungne Vaar i Maanens Skier;
Jeg aned' fierne Fremtid nær,
Og himmelsk lykkelig mig drømmed'.
"O kan du, vil du elske mig?"
Hun stammede: "Jeg elsker dig."

Naar

Naar Nattens Kreds sig hvalte, hvilte
Hun sødt og yndig i min Arm;
Naar Dagen brast af Østens Barm,
Med første Blik hun mig tilsmilte:
En Guddom hun, en Fest hver Dag,
En Tempelhvælving Hyttens Tag.

Jeg hende saae, de brustne Blikke
Indhyllede til sidste Blund;
Jeg hang ved hendes kolde Mund,
Men, ak! mit Skrig fornam hun ikke.
Til Graven bort de hende bar',
Men skrækkelig min Jammer var.

Schack Staffeldt.

Til et Ephemeron.

Overgiven glad paa lette Vinger
Flagrer du fra Rose til Jasmin,
Elskovs Kys fra Blomst til Blomst du bringer:
Vevre Kryb! hvis Lod er skiøn, som din?

Majens purpurskionne Morgenrede
Kaldte dig til Liv af Intets Skiød:
Snart, naar Vestens Aftenskyer gløde,
Dagens sidste Glimt dig skuer død.

O! din korte Levealders Glæde
Nyder du til sidste Aandedrag,
Ei du kiender Mismods tunge Kiæde,
Føler ei til Skiæbnens Tordenslag.

Kryb! du skuer Intet uden Sommer;
Thi dit muntre Liv, som den, er kort:

Før den skarpe, kolde Høstvind kommer,
Kaldes du ved Zefyrluftning bort.

Kunde Jordens Søn saaledes segne,
Før hans glade Siæl af Kummer veed,
Før hans Barndoms favre Roser blegne,
Før hans Lykkes Soel gaaer evig ned!

O! men ofte seer han den at dale
I sin skyldfrie Alders lyse Tid;
Lad dig ei hans tunge Skiæbne male,
Tak din Skaber, Kryb! at din er blid!

Frankenau.

Sang til Enigheden.

I Verdens Vaar, da Livets Dage
Svandt hen i salig Leeg og Lyst,
Da ingen Uroe, Sorg og Plage
Forgifted' Jordens Sønners Bryst,
Og klar og naadig Himlen smiled',
Da Du, o milde Enighed!
Fra høie Aanders Bolig iled',
Og steeg til os paa Jorden ned.

Du kom, og Jorden, hvor Du trined',
Strax følte din almægtig Haand,
Du hvert et kierligt Par velsigned',
Og slynged' dem med Rosensbaand.
Hver Hyrde da sin fromme Pige
Glad trykkede til sorgfrie Barm,
Og fandt ved dig et Himmerige
I Pigens altid aabne Arm.

Skien

Skion, som i Himlens Purpur-Sale
Du saaes, Gudinde! i din Glands,
Og gik i blomsterstrø'de Dale
Med alle Gratier i Dands.
Al Jorden lød af festlig Glæde,
Af Fløiters Klang og Cymblers Lyd,
Og fra Olympens høie Sæde
Saae Guder ned med salig Fryd.

Ak! snart forsvandt de gyldne Dage,
Som Vaaren hastigt bort de veeg',
Og Strid og Mord til Jordens Plage
I Røg og Mulm fra Helved steeg.
Ei meer den glade Cithar rørtes
Ved Pigens Barm; i Vennelag;
Men skingrend' Strids-Trommeten hørtes
Blandt Suk og Vraal og Vaabens-Brag.

Da uforfærd for Vaabens Vælde
Du, Orpheus, qvad din ømme Sang,
Og Thraciens iiskronte Fielde
Gav Gienlyd af din Harpes Klang.
Bestyrtsed' selv Barbarer hørte,
Og glemte Tørst til Rov og Blod,
Og, første Gang af Medynk rørte,
I vilde Dine Taarer stod.

Ned til Elysiens Rosenhytter
Den himmelsøde Cithar klang,
Og mild Gudinden atter flytter,
Til Jorden, rørt ved Bardens Sang:
Hver Kriger blodstænkt Kølle kasted',
Besiælt af Enighedens Aand;
Og broderlig til Brødre hasted',
Og bød dem Fred og Venskabs Haand.

Du med en Moders Ømhed klækked'
De spæde Muser i dit Skiød.
Og Skialdres Røst, af Slummer vækked',
Fra Grækenland mod Himlen lød.
Ei Tidens Lee, ei Krigens Lue
Kan fælde Mindet om din Gunst,
Og sterne Folk med Undagt skue
Ruiner af dit Vid og Kunst.

Ved Dig bestalt dets Kriger-Skare
Gik frem i Kamp med seirrig Haand,
Og slog til Trods for Død og Fare
Ved Salamis og Marathon.
Barbarers Hær med Bulder flygted',
Lig Støv for Stormen, hvor Du streed,
Og Jordens stolte Guder frygted'
Din Arm, o store Enighed!

Armida's Stav og Circes Vælde
Er svag imod Din Troldoms Magt:
Du bød, og flux, blandt golde Fielde
Staaer Ørken klædt i Edens Pragt.
Mod Skyen straatakt Hytte kneiser
Paa Marmor-Colonnader op,
Og udaf Bølgens Afgrund reiser
Nyskabte Land sin blomstrig Top.

Hver lille Kreds, hvor Du er inde,
Hver Vellyst føler dobbelt sød.
Fra matte Øine Taarer svinde,
Og gusten Kind blir rosenrød.
Glad slaaer det nylig tunge Hierte,
Og Blodet flyder dobbelt let,
Og hastig glemt er Suk og Smerte,
Naar Du, Gudinde! byder det.

Kom fra Elysiens høie Glæde,
O Himlens blide Datter! kom,
Fæst i vort Selskab varigt Sæde,
Her Altret staaer, Din Helligdom.
Besiælt ved Dig skal Sangen stige
Høit fra vort broderlige Chor;
Og lydelig al Verden sige:
At Du, Gudinde! blandt os boer.

M. G. Birckner.

Til

Til Louise ****.

Alt Naturen gaaer i Sovedragt;
Snart den under hvide Teppe hviler:
Svag er selve Middagssolens Magt;
Høstens Blomst fortrykt, afmægtig smiler.
Østens Moider-Aande Løvet knækker;
Gold og skaldet staaer forladte Vang,
Hvor den tørstig Lerke-Han os vækker
Til at høre Livets Svanesang.

Selv den nyligt brudeklædte Dal,
Den jeg glad fornam Din Luth at prise,
Hvor Du glemte Daarers Tant og Pral,
Ak! hvor er den øde nu, Louise!
Hvor Du hørtes af en from Camoene,
Mens Du Hjertets egne Toner qvad,
Hviner Stormen mellem nøgne Grene,
Og indjager Dig til brændte Stad.

Kom

Kom da! Hver en Jordens Plet er skjøn,
Naar os Hjertets Bifald did ledsager:
(Uden det omsonst er Engen grøn,
Og ej selv Maria's Høj behager.)
Kom, Veninde, hid, hvor Kummer triner
Mojsomt gjennem Støj og Daarskab hen,
For at lægge Haanden paa Ruiner,
Og opføre sig et Tag igjen!

Kom, og nyd, hvad Staden byder Dig,
Og hvad selv platonsk Fornuft tør nyde:
Det, at glædes med hver Lykkelig,
Og at lindre Taarer, hvor de flyde!
Ak! de strømme mangesteds, Du Gode!
Tungest falde de, som Ingen saae:
Hvor Du skulde Glæden selv formode,
Ofte Centnervegt paa Sjelen laae.

Dog, "vor Jord er ingen Jammerdal!"
Jeg af fulde Hjerte højt gjentager:
Gud har Ingen, Ingen skabt til Qval,
Og kun Mennesker berede Plager.
Selv ved muldet Brod og Brøndvands Draabe
Glemmer Dyden, at den stundom leed;
Lær os kun, at virke, nyde, haabe —
O! saa har vi lært — Lyksalighed!

Vel har Himlen snevre Grændser sat
For den Ædles Virkelyst herneden;
Vel tilintetgjøres ofte brat
Nydelsen, med den Lyksaligheden;
Vel er Haabet selv en Tryllerinde,
Som os gjekker med sit Speil af Staal:
O! men Livets Øjeblikke svinde,
Og med dem vi skyndes til vort Maal.

Kom da! Venners Længsel bier Dig;
Stadens, Hoffets Glæder Dig indbyde:
Kunstlet Rose venligt aabner sig,
Og hvert Hjerte beder Dig, at nyde.
Snart Du hvirvles let i muntre Rader,
Neje vogtet af Din skjenne Sjel,
Skuet ogsaa der af Størres Fader,
Og tilsmilt af ham, som bod Dit Vel.

Naar chrystalne Lysekroners Glands
Funkler paa den Bane, Du hensvæver;
Naar selv Fyrster gaae med Dig i Dands,
Og da Pøbel troer, Du høit Dig hæver;
Naar al Hykler-Virak skal opstige
For i Blænde-Dunst at hylle Dig:
O! jeg veed, Du glemmer ikke, Pige,
Lønlig Gift i Dunsten skjuler sig.

Naar Du skuer huld Thalia's Haand
Lede Sønner, Døtre frem mod Hæder,
Naar Du gjennemgrandsker Lessings Aand,
Og naar vittig Beaumarchais Dig glæder;
Naar den lette Skare Dig forlyster,
Som gaaer frem ved Galeotti's Arm:
O! Du glemmer ej, at Armod kryster
Tit en hungrig Mage til sin Barm.

Derfor, Edle, derfor kom og nyd!
Klar Din Morgen, blid Din Middag være!
Efter hver en Aftenstund Du Fryd
Til Dit søvnbestrø'de Leje bære!
Ingen Drøm om Lidelser Dig skrække
Op af Dødens hulde Broders Favn!
Og naar Morgenrøden Dig skal vække,
Ømhed kalde paa Louises Navn!

Vintren glider snart; Maria's Høj
Næste Vaar, som svundne, blidt skal smile:
Da forlad igjen vor Qvalm og Støj,
For til Træets Knopper did at ile!
Seer Du før mit Øje sig at lukke,
Og min Læbes Afskedssmil er dødt,
Tænk da: "Held ham! Han ej meer skal sukke;"
Ønsk da: "Gid han hvile sødt!" — —

7 Oct. 1795.

Haste.

Impromtu til en Veninde.

Saa Stadens Sværm Du nu vil bytte
Med landligt Livs Lyksalighed?
Ved elsket Barm i Ringheds Hytte
Dit nøjsomt Brød i Roelighed
Du deler blid med Armods Træl,
Og glædes ved at giøre Vel.

Navnedagen 1790.

Kalenderen os gav en Skik,
Mig glæded' den Halvfemsindstyve:
Hvis ei det Ordsprog holder Stik,
At Almanakker gierne lyve;
Da vist ad Aare kommer den
Saa skiøn med Baand og Fryd igien.

Den Lyst er sød, naar elsket Haand
Os Glædeskrandsen let ombinder:
Gud veed, hvor glad jeg bar de Baand,
Fra saa elskværdige Veninder:
Saa skiøn en Dag jeg mindes glad.
Den giemmes skal ved festligt Qvad.

Den Skik en anden drog med sig
De Vindende man gav et Gilde;

Det kaldes da at løse sig;
Hvor var den gal, som ikke vilde?
Held, Navnedag! o dig skee Tak,
Som satte Navn i Almanak!

Men flye mig, sorte Ahnelser,
Hvad Ondt skeer ei i disse Tider?
Hver Almanak nu sværtet er,
Kanskee hun og faaer færre Sider
Og skeer med Navnene Reform,
Mod runde Taarn jeg løber Storm.

Dog Efterslægt, hvis du er klog
Da spar de kiære Helgen-Navne,
De giør' at Almanakkens Bog
Hver Christensiæl kan herlig gavne.
Hvo Hans og Peer og Giertrud heed,
Kan derom give fuld Beskeed.

Hvor skiøn er Leilighed til Fryd,
At gribe den, det maae jeg lide;
Jeg elsker Piger, øver Dyd,
Og sidder froe ved Brødres Side —
O leve hver en Navnedag
Hvert Binde- og hvert Løselag!

H. G. Bechmann.

Halvors Fødselsdag.

Dag, hvi blev du ei Camilla's Lykke,
Dag, hvorpaa min Halvor Du er fød?
Skiebnen kan dog ei dens Værd nedtrykke;
Evig er mig Din Erindring sød.
Saae Du, læste Du i dette Hierte,
O! Du saae det føle heelt for Dig
Eene det af Himlen kun begierte,
Bedste Ven, Du leve Lykkelig!

H.

Kiær-

Kiærligheds Patristik.

I Skionne stundom, med uvilligt Øre,
Maae vranten mandsky Modster høre
Paa Dagens Daarskab ivrigt Udfald giøre.
De Gamle mueligt Ret i eet og andet har.
Men naar, blant flere Ankeposter,
De paastaae, Kiærlighed er galne Tiders Foster,
Og deres Ungdom fri for kiælen Elskov var;
Naar de os, Digterne, beskylde,
At vi med lønlig Drift de unge Hierter fylde,
Naar de tør Liir' og Harpe rive ned.
Som dem, der vidt og breedt en Lue tændte,
Hvortil den fromme Oldtid intet kiendte,
Da sidder, Pigebørn, ei blussende derved,
Men nægter Tingens Rigtighed,
Og raaber kiæk: "Hvad Modster Daarskab kalder,
Var til, var kiendt, var Roes i Verdens spæde
Alder;

En Viismands første Ord, en Skialds gientagne Qvad,
Var dette: Kiærlighed giør Hiertet glad."

Ja, Faure, hvem en Snees henløbne Sekler priiste,
Hvem fiernest Efterslægt endnu beromme vil,
Hver Philosoph, hver Musers Yndling, viiste:
At elske og at elskes blev' vi til.

Den store Plato selv lod alt den Sandhed høre:
"Een af de ældste Guder Amor var;
I Himlene det Hædersted han har,
For mod os Dødelige vel at giøre."
I har vel hørt om Plato, Viis og From?
Vel, Piger, her I seer om Kiærlighed hans Dom.
Den kan I med Matroners Mening ligne.
Den Drift, saa stor en Mand det høie Fortrin gav;

Den Ild, en Plato selv os bød velsigne,
Den laster følesløst uelsket Gnav!
Nei, aldrig den er elsket bleven;
Det Led er udaf Væs'ners Kiæde reven,
Der taler med uskrømtet Haan
Om tvende Hierters evig søde Baand.

Dog lad os mere om den Vise høre,
Som Philosophers Gud blev kaldt.
"Den, som af Kiærlighed sin Siæl lod røre,
Vil have Held, vil blive stor, i Alt.
Lad Elskov kun den Knøs igiennemtrænge,
Hvis Haand ei forhen Digter-Harpen slog;
Og Trylletoner flyder af dens Strenge;
Med Færdighed og Kraft han taler Guders Sprog."

Men ei tillod han unge Mænd, at tænke:
Alt som de lystede, at elske stod dem frit.
Hver Attraae har sit Baand; end Kiærlighed har sit.

Kun paa den Dydige bør Vise sig indskrænke.
"Fru Venus vinker Mennesket
Og de Umælende; med optændt Pie
Hun lover blinde Drifter at forneie,
At hævde Skabningens ædle Ret.
Den anden, som af Himlene nedstiger,
Af begge levende Naturens Riger
Udvalgte Jordens Herre til sin Deel,
Og vil ei dyrkes af en ureen Siæl.
Oprigtig Elsker kun vil denne Guddom høre,
Og, er han Dyden troe, hans Liv lyksalig giøre."

Saa lærte Plato, Viisdoms ædle Søn,
I Dyds og Uskylds himmelklare Dage.
Ei raader han en Pige blid og skiøn,
For Elskov sig i Agt at tage.
Kun den, der dette Navn uværdig bær,
Kun Sandsers Attraa Gift for unge Hierter er.

Natu-

Naturens yndte Tolk, Poeters første Lærer,
Den store Aristoteles,
Som snart opløfted' sig i Æthers vide Sphærer,
Snart Ørner skuede, snart Giæs,
Nu stolten Cedertræe, nu ydmygt Græs,
Han Kiærligheds den søde Virkning kiendte
End i sin Talekonst han malte dens Behag.
Han vidste: i det Bryst, hvor Himmelluen brændte,
Blev aldrig glemt den Huldes Favnetag.
"I hvad den Elskende kan tale, synge, skrive,
Den kiære Gjenstand vil erindret blive;
Med hvad hans Sind er fyldelsat,
Han mindes paa sin dyrebare Skat;
Endog Fraværelse ham Fryd bereder:
Da ihukommer han, hvad Salighed det er,
Naar den elskværdige, hans hele Siæl tilbeder,
Omslynget af hans Arme, kiælen leer.
Saa den, der Febers grumme Tørst maae føle,
I Heden selv er lykkelig

Med Tanken: hvor en Lædskedrik kan kiele,
Hvor med det Begger han vil gotte sig!"

Een spurgte Oldingen, hvad Aarsag kunde være,
At naar man deilig Pige saae,
Ei let Samtalen Ende kunde faae;
Man vilde høre op, og altid talte mere.
"Ikkun en blind Mand, "svarte han,
Forunderlig den Sinken finde kan."

See dog hvor fiint han Eders Værd erkiender.
At høre Pigers Røst giør Mandfolks Siæl saa glad;
O! hvem dog i en Ting, der seent, der aldrig ender,
I en Kommission med unge Smukke sad!

Chæremon lignede med Druesaften
Den os medfødte Elskedrift;
Er den for stærk i Smagen og i Kraften,
Den bliver en berusende Forgift.

Men

Men lad Fornuften den ifortynde,
Og end den Viseste vil Drikken ynde."

Ei vover jeg om tyrisk Philostrat,
(En fredløs Mand i Kirkens fromme Stat,)
Som om de ældre grædske Mænd at tale.
Een Prøve kun, hvor grant han Elskov kunde male.
"Velkommen Giæst er Skiønhed lig;
Naar den engang besøger Hiet,
Den gode Vært er saa fornøiet,
Og beder den saa varm, en Stund at hvile sig,
Og holder den saa fast, saa fast tilbage,
Den Giæst faaer neppe Lov meer hiem at drage."
Tilstaaer kun, faure Møer,
I denne Lignelse I bør
Den slemme Hedning Ret at give.
Et Billed hver en Ungkarls Die har.
Ja, som for syttenhundred Aar det var,
Det findes i sex og halvfemsindstyve.

Nu, smukke Læserinder, giver Agt
Paa hvad den kløgtige Plutark har sagt.
"Naar rasken Knøs sit Øie hæfter
Paa deilig Pigebarn, og hun igien
Undseelig Blik til Knøsen sender hen,
Da Hiertets Bittersøde følger efter. —
Den Uoplyste undres, naar han seer,
At Naphtha flux den Lue til sig trækker,
Der kom den fine Feedme nær.
Men meer' behagelig Forundring det opvækker,
At Skiønhed samme Virkning har,
Paa hver, som bliver den, endogsaa langt fra, vaer."

Om Ungdoms Dannelse den Mand har skrevet;
I seer, den Pædagog ei var Pedant.
Han taler om de Ting saa fyndigt og saa sandt.
Han vist har i sin Vaar en Elskovs Handel drevet;
At skildre det man ei er øvet i,
Det kalder Verden kun Trompeterie.

Men

Men og hiin Philostrat tilfulde kiender
De Smukkes lille Politik;
Den Speider, som de ud i Selskab sender,
Det er et Piekast, et Blik.
Naar høit fornærmede de kneise,
Den som da maae forkynde Fiendtlighed;
Og den som, naar igien der nu skal sluttes Fred,
Maae som Ambassadeur afreise,
Det er et Blik, et Piekast.
De tiene troe, og de kan giøre Hast.
Alt det Philostratus med faae Ord siger:
"I Pinene har gierne unge Piger,
I ømmest Overlæg saavelsom kiælen Daad,
Den snildeste Geheimeraad."

Dog lad os komme til Plutark tilbage.
Han vidner og om Elskovs Magt.
"Fornuften kan end Vrede fangen tage;
Hver Lidenskab den har i Lænker lagt.
Men Kiærlighed sig aldrig lod regiere;

Hvad eengang den er falden paa,
Det stræber den for hver en Priis at naae,
Det koste Midler, Liv og Ære;
For hellig ingen Ting maae for den Attraae være."
Hos Eder, Pigeborn, det samme hændes kan
Dog Eders egen Skyld det vilde blive.
Selvraadig Drift I bør ei Teilen give;
Først Elskov bliden Spøg som Kiæledægge driver,
Lidt efter lidt den bliver en Tyran.

Vi følge nu de gamle Tider;
Alt som det er den lærde Forskers Skik;
I Kiærligheds særegne Patristik,
Vi nu til Maximus, den Tyrier fremskrider.
Blant Elskovs vise Fædre han var een,
Hvis Læbers Honning kunde smeltet Steen.
O havde han i Frankerige skrevet
For to, tre Aar! Hver Guillotine var
Til festlig Brudeskamme! blevet,
Og mangt et ungt, ynkværdigt Par,

Den

Den blodige Loire opslugt har,
For Fædreland og Elskov havde levet.
Med al den Ild, som siælfølt Kiærlighed
Allene kan den Taler give,
Og som den Autor bør udrustes med,
Der vil vort Kiøns den bedste Drift beskrive,
Fortæller os den mageløse Mand,
Hvad dydig Elskov er, og hvad den kan.
"Er Kiærlighed foruden Brøde,
Den hver en Livets Møie vil forsøde;
Den anseer Grunker med Foragt;
Tryg i sin Uskyld trodser Kongers Magt;
Misunder ikke Keiseren hans Rige;
Hvad er det alt imod en udvalgt Pige?
Den frygter ei for Verdens strenge Dom:
Man kan med Elskov være god og from.
Fra truet Undergang den bæver ei tilbage;
Thi det, der elskes, intet Sværd kan tage.
Den Siæl, saa trofast, som udødelig,
Med Vennesiælen vil forene sig."

Jeg

Jeg kan ei, rørte Læserinder,
Anføre alle sande søde Ord,
Som hos den Maximus jeg finder.
Tiraden vist er skøn; men ak! den er for stor.
Nei, Pigernes Docent bør ei formeget give.
Selv Hyblas Honning kunde vammel blive.

Og overalt jeg lukker Bogen til.
Nok: naar man Elskov laste vil,
I Smukke vide Tingen bedre;
I har nu hørt: de vise grædske Fædre,
Der levede for meer end tusind Aar,
Alt lærte, Kiærlighed med Dyd bestaaer,
Og det er den, som Livets Glæde kroner.
Saa elsker da, til Trods for alle Mageloner;
Men spørger Mødrene, om Elskov tilladt er;
Hvad gielder det? de nikker og de leer.

Tode.

Til

Til den bedste Moder

i Søstrels og eget Navn.

Moder! Du vor Tak modtage,
Du den i vort Hierte see!
O! gid længe Du ledsage,
Ømt og moderligt os Tre.

Længe lyde fra Din Læbe
Moderhiertets vise Raad!
Gid Du længe see os stræbe
At giengiælde kiærlig Daad!

Naar vi vandre ved Din Side
Hen ad Livets glatte Vei,
Ei vor unge Fod skal glide
Og os Faren skrækker ei.

O! gid sig Dit Hierte glæde
Ved det Held, som Du os gav!

Gid

Gid vi silde, silde græde,
Gode, Elskte, ved Din Grav!

Vi vil stræbe Dig at ligne,
Mens vi ved Din Side gaae:
Moder! Moder! Du os signe!
Dig en Større lønne maa.

Louise ****.

Impromtu ved et Løftes Opfyldelse.

Lad denne Bagatel, min bedste Ven, Dig sige,
Hvert Løfte til Dig Din Elisa helligt var;
Naar da fraværende Du glemmer ei Din Pige,
Da for hvert Ømhedstræk hun ønsket Giengjæld har.

Sang

Sang ved Broderiet.

Herligt favre Blomster spire
Under Naalen op;
De mit hvide Atlas zire,
Ranke, som en Axetop.
En Aurikel stolt fremtræder:
O! den skabte jeg
Dog langt meer, end den, mig glæder
Disse smaae Forglemmigei.

Her jeg Midten vil omkrandse
Med Fioler blaa,
Frit, som naar i lette Dandse
Zephyr vifted' ned derpaa;
Der et Rose-Par skal smile
Frem ved flittig Haand,
Og de merke Stilke hvile
I et knyttet Lila-Baand.

Gud!

Gud! hvor lidt er Duggens Draabe,
Mod Dit hele Verk!
Kun den let bedragne Taabe
Tro'r sin egen Evne stærk.
Hvad kan Draabens Billed ligne
Svagt paa Silken her?
Gud! min Afmagts Flid Du signe!
Da er mig min Syssel kiær.

Altid mig Naturen blive
Skien og dyrebar!
Og den skulde Kraft mig give,
Om end tung min Skiebne var.
Altid jeg erkiendtlig skue,
Glæde blev min Lod!
Altid varmt mit Hierte lue,
O! thi Glæde blev min Lod.

Louise ***.

Bertha's Klage.

Saa venligt du, o Maane, leer
Til mig, som Qvaler dybt nedbøje:
Ak! Taarer seer du i mit Øje;
Ak! Taarer paa min Kind du seer.
Men fordum Kind og Øje smil'de,
Naar ved din Fakkels blege Skin
Min Fryd, mit Haab, min Edmund il'de
Til mig med længselvinget Trin.

Da saae du Elskovs hele Lyst
Igiennembæve mig, og dræbe
Det Ord, som zitred' paa min Læbe,
Og qvæle Sukke i mit Bryst,
Naar han i Midnatstimens Stille
Mig favned' omt, og svor ved dig,
I Livets fjerne Høst at ville
Med samme Ild omarme mig.

"O! evig er hans Kjærlighed;
"Thi naar kan Kjærlighed forsvinde?" —
Den Drøm jeg kjælne Elskerinde
I Glædens Ruus henrykk'des ved.
Ak! end fornemmer dette Hjerte,
At evigt, evigt elsker man;
Men ogsaa føler det med Smerte,
At Manden Elskov hykle kan.

O. Horrebow.

Ved L**s Vugge.

Du sover sødt; dit lille skyldfrie Hierte
Af ingen Sorg, af ingen Brøde veed;
Dit kiælne Smil forsøder Kummers Smerte;
Du deler blid min Skiebnes Bitterhed.

H.

Elvi-

Elvina til Halvdan.

Ved Lyden af Kanoners hulde Torden,
Randt Tanken til den rædselfulde Dag,
Da, Elskte, Du skal stride for vort Norden
I Ærens Kamp ved Christians stolte Flag.

Mit Blod bli'r Jis, fra Øiet smelte Taare,
Hvi lærte Skiebnen mig at kiende Dig?
Hvi vilde Du det ømme Hierte saare,
Som sorgfrit før sig hæved' lykkelig?

Dog flye for Haabet, evig mørke Tanke,
Du søde Tilflugt for hver traurig Siel!
Af Malurt seer man Bier Honning sanke;
Vaag, Guder, for min elskte Krigers Vel!

Dig Skiebnen bød i Strid at vinde Ære:
Nyd den, kom glad igien til danske Havn!

Og glemt skal Din Elvina's Kummer være
Ved Rygtet om Dit ærefulde Navn.

Omfavn saa blid igien Din hulde Pige,
Som længselfuld sig ønsker kun hos Dig,
Og fra hvis Barm skal varme Sukke stige
Til Himlen, for Du blive lykkelig!

B***.

Søsterne.

(I en Stambog.)

Da dybt af Sorgens Tornesiød
Prometheidens *) Klage lød,
Og Guderne hans Graad saae rinde,
Bønhørte de hans bange Raab,
Nedsendte ufødt Glædes Haab,
Og Søsteren, den svundnes Minde.

Schack Staffeldt.

En

*) Mennesket, som Prometheus, efter den græske Fabellære, bosserede af Leer, og oplivede med olympisk Ild.

En Søemands Afskedssang
fra en Vennekreds.

Mit Glas jeg nu til Afskedsskaalen fylder,
Og tømmer det for hver en ædel Ven,
Hvis hulde Omgang Ømheds Tak jeg skylder,
Og ønsker varmt, vi samles glad igien.

Jeg reiser did, hvor Pligt og Ære kalder
Fra Vennekreds til vilde Ocean;
Der Savnet tungt af Venneselskab falder,
Men fra min Pligt mig Intet holde kan.

Min Lod det blev, hvor Skibnen vil, at vandre,
Og tumles om paa Verdens stolte Hav;
Dog Tiden ei mit Hierte skal forandre
Mod dem, som mig paa Venskab Prøve gav.

De Skionne, som vort muntre Lag opliver,
Hvis Lige jeg blandt Kionnet sielden fandt,
Til Afsked hver et Kys mig villig giver,
Hvis Ynde jeg saa heldig var og vandt.

Saa klinker vi for Konge, Ven og Piger:
Dem svor jeg Troeskab til min sidste Dag;
Og førend een af disse tre jeg sviger,
Før fører jeg ei meer det danske Flag.

B***.

En Elskers Godnat.

Hvil, bedste Glut, i Søvnens Arm,
Og kan du Drømme nære,
Saa drøm, jeg hviler ved din Barm!
Gid snart det opfyldt være!

h.

Til

Til Dorine
paa Hendes Fødselsdag.

Atter vender Sundhed huld tilbage:
Som et Himlens Budskab smiler den,
Aander dobbelt Liv paa Dine Dage,
Gjør Din favre Vaar til Vaar igjen.
Mød den fyrigt med Dit hele Hjerte,
Gode Pige, nyd den, og vær fro!
Lad ej bange Mishaab, lønlig Smerte
Gnave paa Din dyrebare Ro!

Hver en Morgensol, som klart opstiger,
Og sit Billed i Din Taare seer;
Hver en Dag, som bort i Qval sig sniger;
Hver en Aften, som forgieves leer;
Hver en Nat, der søvnløs, langsomt skrider,
Døer i Fortids Evigheder brat:
O! hvert Nu, som skuer, at Du lider,
Faaer Du aldrig, aldrig mere fat.

Zephyrlet henile Livets Dage;
Vaar og Sommer, Høst og Vinter gaae:
Lad os ej opholde dem ved Klage,
Ej om taaget Fremtids Kummer spaae.
Dette Nu er vort, i det er Glæde:
Lad os elske, nyde, holde den!
Himlens Viisdom aldrig vil tilstede,
At det samme kommer hid igjen.

See Dig om! I tynde Pjalter smiler
Den, som stilled' Hungren ved Din Dør;
Hist paa Steue miskiendt Dyd sig hviler;
Her nedtrædes En, som herskeb' før;
Hist en Olding, næsten uden Aande,
Føler Døden med uvillig Hu,
Martret, naget, kun et Maal for Vaande,
Ønsker dog at leve lidt endnu.

Er Dit Liv ej blidt? Hvi perle Taarer
Da saa tit af mørknet Øje frem?
O! jeg veed, ej Nag Dit Hjerte saarer;
Thi Din Barm er ingen Brodes Hjem.
Ingen Livets Trang endnu Du kjender,
Og hver God, som seer Dig, elsker Dig:
Gav ej Skjebnen da med runde Hænder
Alt, hvad Ædles Hjerter ønske sig?

Vent alt Godt af ham, som mægtigt byder
Over alle, alle Væsners Kaar!
Troe, han aldrig ved vor Graad sig fryder,
Fol, han at afværre den formaaer!
Da skal ingen graadig Kummer stiæle
Dine Kinders Purpurfarve bort;
Da skal muntre Glæder hos Dig dvæle,
Og hver liden Modgang puste kort.

Dristigt Alvor taler i min Stemme;
Men jeg veed, Du vil tilgive mig;
Thi Dit fromme Hjerte kan ej glemme,
At jeg mener det saa godt med Dig.
Jeg har henrykt stirret paa Din Glæde,
Jeg har sukket om dens Varighed;
Pige! jeg har ogsaa seet Dig græde,
Og mit Hjerte blødte: thi Du leed.

See, hvor lisligt denne Morgen smiler,
Hvor min Glædestaare hilser den!
Mildt blandt stille Glæder bort den iler,
Og til Fryd den kommer vist igien.
Ofte kommer den, og altid smile
Fro paa Dydens Tempel i Din Barm!
Snart den skue Dig som Brud at hvile
I en viis og ædel Yuglings Arm!

18 Nov. 1794. Haste.

Kun

Kun Glemmigikke.

Sonnet.

Vinterstorme deres Lænker brøde,
Nina end tilsmilte modne Høst
Diende ved Jordens fulde Bryst,
Ak, men begge med hinanden døde.

Vaaged' jeg, et Haab kom mig imøde,
Sov jeg, nærmed' sig som Drøm til Trøst,
Hvidskende med listig Tryllerøst:
Gravene, lig svangre Fure, føde.

Og da Lærkens Sang velkommen bød
Unge Vaar i Furens første Smykke,
Saa ved Ninas Høi min Længsel lød:

Slid dig løs fra Gravens svangre Skiød! —
Men af Gravens Skiød kun Glemmigikke
Spirede paa nye for mine Blikke.

Schack Staffeldt.

Raadet

(i et Exemplar af Messiaden.)

Naar for dit Øie Tungsinds Sorgeslor
Rundtom indhyller Himmel, Tid og Jord;
Naar, svulmende af mystisk Længsel;
Dit Hierte slaaer mod Barmens Fængsel;
Naar Haab i den Melankoli,
Din matte Siel sig svøber i,
Naar Venskab i dit klemte Bryst
Ei straaler Dag, ei smiler Trøst —
O tyr da, tyr, lyssmilende Veninde,
Til Musen hen, og lær, paa hendes Skiød,
I sødt Bedrag et Paradiis at finde,
Nask tryllet bort fra jordisk Sorg og Nød.

Schack Staffeldt.

Huus-

Huusmandsdatteren Trine.

Ensom hist min Trine vanker,
Skjøn, som Eva før sit Fald,
Fro de spildte Ax hun sanker
I den nylig slagne Dal.
Naar hun, mat af Dagens Møje,
Hviler sig paa bundne Neeg,
Søvnen qvæge Trines Øje!
Trættet Flid den aldrig sveeg.

Maanen huld sit Lys udbrede
Over stjerneklare Luft!
Spæde Blomster sødt udsprede
Aabne Knoppers milde Duft!
Kjøler ei, I Aftenvinde,
Mens hun slumrer, heede Barm!
Blidelig, o Bæk! du rinde!
Væk ei hende ved din Larm!

Let du lille Sangfugl stige
Over Bækkens sagte Strøm!
Dys i Søvn den skyldfrie Pige,
Og bortsyng hver mørke Drøm!
Blomstrets Duften mig skal bringe
Til min Trines Leje hen,
Og hvert Slag af Fuglens Vinge
Røbe mig dens skjulte Ven.

Elskeren ej længe dvæler —
Snart jeg lyder kjære Bud;
Tæt ved Trines Seeg jeg knæler,
Taus jeg sukker da til Gud:
"Aldrig jeg af dig begjerte
Rigmands Brød og Rigmands Drik —
Giv du mig min Trines Hjerte!
Giv mig mangt et Øjeblik!"

.|.

I en Stambog.

Natten hørte tit min Klage,
Maanen ofte saae min Graad;
O! thi mangen, mangen Plage
Blev paa Livets Vej min Lod.

Taaren fra mit trette Øje,
Klagen fra mit klemte Bryst,
Mindsked' ikke Dagens Møje,
Levned' Hjertet ingen Trøst.

Selv ved Harpens elskte Strænge
Sparsom Lise snart forsvandt;
Selv i Flora's blide Enge
Ingen Lindringsblomst jeg fandt.

Alt var stille, traurigt, øde,
Hvor med tunge Fjed jeg kom;

O, men see! et Guddoms-Mode,
Blev mit Hiertes Lægedom.

Venskab, huld, som Haabet, ilte
Jevnligt til min Vandring hen,
Favned' mig, og kiærligt smilte
Fred til knuste Barm igien.

Da blev Engens hele Grønne,
Hvert dens Blomster kiært for mig;
Da blev' Kummers Dage skionne,
Veemods-Taaren dulgte sig.

Keed, o Ven! af Stadens Fængsel,
Og af keedfuld Vinterstrid,
Ilte jeg med bange Længsel,
Og med nøisomt Ønske hid.

Ro, kun Ro mit Hierte søgte
I Naturens Moderarm,

Der,

Der, hvor Skovens Sanger spøgte,
Haabed' jeg at dysse Harm.

O! gid sande Glæder vorde
Deres Løn, mig her modtog;
Meer, end hvad jeg haabe torde,
Mig til Ro, til Fryd hendrog.

For de blide Morgenstunde,
Som her svunde ilsomt frem;
For hver Fryd i Egnens Lunde
Skal jeg evig signe Dem. —

Livets Morgen alt jeg leved':
Lyse Timer hastig flye;
For min Middagssol sig hæved'
Tyk og rædsom Tordenskye.

O! min Aften snart skal graane:
Alderbøiet gaaer jeg da,

Smil af Andres-Smil maae laane,
Stirrer did, jeg udsprang fra.

Og, naar Dødens Time lyder,
Fro betaler Jordens Krav —
Held mig da, om Venskab øder
Følte Taarer paa min Grav.

Held mig, Ven, om Du og Dine,
Hver en God, som kiendte mig,
Klaglig nævner mig blandt Sine,
Siger: "Gud velsigne dig!"

"Du har Ingen villigt harmed";
"Du mod mange Sorger streed:
"Derfor Gud sig huld forbarmed",
"Kaldte dig til Himlens Fred!" —

M. S. Buchholm.

Det

Det bedste Ønske.

Hvad, om jeg mig eengang en Hustrue udbad?
Til Hustrue vi alle jo trænge.
Hun ene os laver en god Mundfuld Mad;
Hun ene giør Hiertet ved Arbeidet glad;
Hun skienker os vægtige Drenge.
Ja, ret at forsøde, at krone vort Liv,
Det giør kun en Viv.

Een ønsker sig Konen saa deilig og huld,
Som selve den skiønne Helene.
En anden vil Vid, og en tredje vil Guld;
Men straalende Øine, og Indfald og Muld,
Kun lidet til Huusfreden tiene.
Paa alt, hvad hun mangler, hun fuldt raader Bod,
Saafremt hun er god.

O! at kun et godt lille Moer blev min Deel,
I Skiønhed omtrent lig de fleste!

Den

Den stolte Coquette foragter min Siæl.
Ei blive hun Viv, eller blive det heel;
Gid Pokker de Snushaner giæste!
I ommeste Gödhed hun udmærke sig,
Men ikkun mod mig!

Den Rige tør troe, hun har giort mig til Mand,
Og Grunkerne aldrig faaer Ende.
Hun spiller og ødsler det bedste hun kan;
Sin Husbond' at elske, det gaaer ikke an;
Hvad vilde man tænke om hende?
Ei være min Hustrue befængt af det Mod;
Nei, fattig, men god.

Den Vittige helder for meget til Spot;
Paa andre Forstanden hun sliber.
Hun slipper sin Gryde, sin Naal og sin Tot,
Og nær ved at blive i Skoser kapot,
Sin Ven, ja sin Mand hun angriber.

Hun

Hun heller maae kiendes for god og lidt dum,
End vittig og grum.

Ja, Godhed er Hustruens ypperste Dyd;
En Engel ved Fromhed hun bliver.
Den kiærlige Viv for sit Kiøn er en Pryd,
Er Mandens, er alle Retskaffenes Fryd;
Lyksaligheds Fylde hun giver.
Ja den som det høieste Gode tilfaldt,
Med hende fik Alt.

Tode.

Molly's Morgenklage.

O Morgen! atter Liv du spreder
Paa hele, vakte Klode hen,
Du Munterhed og Fred udbreder,
Du er den Lykkeliges Ven;
Men jeg, som kiender nu kun Smerte,
Med Veemod dig at komme seer:
O! brast det snart, det svage Hierte!
O! skued' jeg dig aldrig meer!

Du saae min Uskyld, snart min Brøde,
Du skued' mine bitre Nag:
Ei Venskab kunde dem forsøde;
Thi skyldig græd jeg Nat og Dag;
Du saae mig ængstes ved dit Komme,
Ak du min Moder græde saae,
Siig, banded' hun mig ei, den Fromme?
Ved mig blev hendes Isse graa.

Du saae og ham, som mig forførte,
Hvor skiøn, hvor elskelig han var;
Du og hans dyre Eeder hørte,
Du seer — han mig bedraget har;
Du seer, at Molly ham tilgiver,
Ak! at hun elsker ham endnu:
Hvor mon ham nu hans Anger driver?
Mon han end kommer mig ihu?

Du seer — o! kan jeg det udsige?
Mig, Molly, du som Moder seer,
Du seer min arme, elskte Pige,
Hvor kiælent hun nu til mig leer,
Hvor muntert paa mit Skiød hun spøger:
O! skyldfri er end hendes Aand,
Mit taarefulde Blik hun seger,
Og favner ømt min matte Haand.

Gud! om engang hun skyldig bliver,
O Datter, Datter, vær ei svag!
Thi Intet dig din Ro giengiver,
Naar Brøde fylder dig med Nag.
Algode, vogt min skyldfrie Spæde!
At aldrig hun maa ligne mig!
Nedsmil til hende Dydens Glæde,
Og hendes Vandel tækkes Dig!

Men naar den sidste Sol opstiger,
Hvis lyse Straale smerter mig,
Mon Elskov da, mon Anger viger?
Mon da min Dom er skrækkelig?
Nei, naar man dybt mit Liig nedsænker,
Min Skændsel og begraves med,
Og Spot og Had mig ikke krænker,
Min Grav er Sorgers Hvilested.

Bal=

Balsang.

Nu de barske Vinde suse
Over øde Marker hen:
Held os da for tette Huse,
Held os for vor Ovn igien!
Solen, ikkun for at dale,
Kommer, iler brat forbi:
Held os da for lyse Sale,
For Musik og Dands deri!

Atter vi til Fryd os samle;
Kulden gjør til Dands saa rap:
Froe vi enes om det Gamle,
Og begynde, hvor vi slap.
Mand og Viv og Knøs og Pige
Hvirvles om med lette Fjed:
O! hvor er' de lykkelige
Gjennem hele Rækken ned!

Gode,

Gode, nyder al den Lykke!
Styrkes ved den sunde Dands!
Uskyld Eders Tinding smykke
Med sin ynderige Krands!
Men i Fryden selv bevarer
Mindet om vor Artes Værd!
Glemmer ej, at lumske Farer
Snige sig om Glædens Færd!

Let en Kæmpe-Sundhed knækkes
Blot ved Uforsigtighed;
Let et Blad af Krandsen brækkes,
Og med det vor Sjelefred:
Tit et halv bevogtet Hjerte
Fejl i Livets Kjede gik —
Ak! hengrædte Dages Smerte
Fulgte Glædens Øjeblik.

Dandser, nyder, holder Maade!
Ej vort Liv er idel Leeg:
Klogskabs blide Engel raade!
Ingentid vort Held han sveeg.
Dandsen leve! Mangesinde
Efter Arbejd glæde den!
O! da skal paa Turens Minde
Dydens Bifald smile hen.

Haste.

Impromtu.

Halvdan til Elvina.

Her første Blik dig lærte,
Din Halvdan elsket dig;
Her svor mit ømme Hierte,
Dig Troskab uden Svig;
Her svandt hver jordisk Kummer,
Naar ved dit hulde Bryst
Jeg i lyksalig Slummer
Nød Livets største Lyst.

Jn:

Juliane.

Paa Græsbænk Juliane hviler
Usnørt, i lette Morgendragt:
Hver Spire ved sin Byrde smiler,
Kun Blomster er den Skjønnes Vagt.

Hver Fugl sin glade Nabo vinker
Til Veddesang om Kjerlighed.
Og gjennem Lunden Solen blinker
Til Egnens bedste Pige ned.

Zephiren flyer fra fjerne Eege,
Han kommer snar — men sagte — frem,
Og vil med hendes Lokker leege,
Og hvile sig i Glædens Hjem.

Det skjulte Bryst han kjelen blotter,
Hun dækker det med kydske Haand;

Men

Men kun omsonst — han Dækket spotter;
Thi hvad er lukket for en Aand?

Selv sovende hun Dyden skatter
Som Himlens Bud og Jordens Held —
Sødt slumre Dydens hulde Datter!
Og vaagne glad til varigt Vel!

Forsvunden er den Vredens Torden,
Som fordum gjennem Eden foer —
Velsignet er nu atter Jorden,
Guds Billede blandt Støvet boer.

Lyksalig, hvo i egen Bolig,
Som Hustrue, Pige! favner Dig!
Hans Dag bortglider skjøn og rolig!
Hans Nat heniler sødelig.

Telynhard til sit Hierte.

Hvi, Hierte, banker du saa mat?
Hvi klager du dig haanet og forladt?
Er hver din Følelse for Livet død,
Har ei Naturen Millioner Glæder
Som, moderlig, med ødsel Haand den spreder
I sine dødelige Skarers Skiød?

Ak! for dit Savn at lindre dig
Forgieves Majens Rose aabner sig,
Forgieves Nattergalens ømme Slag
Fra Lundens Skumring dig imøde lyder,
Ei Leens Klang, ei Engens Dands dig fryder,
Ei Glandsen af den klare Sommerdag.

O Hierte! jeg din Kummer veed,
Dit Veemods Dyb er haabløs Kiærlighed;
O, er vor Jord dog ei et Sorgens Hiem,

At dydig Elskov selv sin Dyrker saarer,
At Livets første Glæde føder Taarer,
Og ingen kiærlig Haand aftørrer dem?

Hun, som din hele Himmel er,
Som udgiør alt dit Livs, dit Væsens Værd,
Hun, som i Drømme stedse for dig staaer,
Hvis Billed' dig i hver en Vraae ledsager,
O! hun er kold mod dine ømme Klager;
Til hendes Barm dit Længsels Suk ei naaer.

Ak! disse Ynder uden Tal
En anden Lykkens Yndling nyde skal,
Den Gunst, det ømme Smiil, hun nægter dig,
Hun snart bortødsler i en Andens Arme —
Brist, arme Hierte, brist af lønlig Harme!
Thi Døden eene giør dig lykkelig.

Frankenau.

Hannes Morgensang.

Jeg glad af Sengen rejser mig,
Jeg lykkelige Pige,
Og tænker, gode Gud, paa dig,
Som boer i Himmerige;
Thi, ligesom min Moder, du
Mig elsker overmaade,
Og derfor jeg med trøstig Hu
For Alt dig lader raade.

Af Sorger ej det mindste Gran
Jeg i mit Hjerte finder;
Ej heller Sygdom gaaer mig an:
Jeg har to røde Kinder.
Jeg sov saa trygt, og sødt, og let:
Du var hos mig tilstede,
Og nu mit friske Aandedræt
Er idel, idel Glæde.

Jeg

Jeg er saa stærk, og føer, og ung;
Jeg gjerne mig vil røre:
Mig falder ingen Syssel tung,
Hvormed jeg Gavn kan gjøre.
Og alle Gode lide mig;
Og det saa vakkert lader:
O! derfor bør jeg takke dig,
Du min og Alles Fader!

Gid nu min Dag i Fryd hengaae,
Og gid jeg nyttig være,
Og stedse flere Kræfter faae
Min Skabers Navn at ære!
Og naar i mødig Aftenstund
Jeg slinke lemmer hviler,
Da skjenk mig, Gud, et roligt Blund,
Hvortil din Omhu smiler!

Haste.

Romance.

En Graver grov ved stille Nat
En dyb og dunkel Hule.
Den var saa sort, den var saa brat,
Den skal ung Konrad skiule.
Ved Maanens Skin og Uglens Sang
Hans Spades Slag i Jorden klang.

Fra fierne Lund en hvid Gestalt
Ham iler let imøde.
Han bævende til Jorden faldt:
"Gud frie os fra de Døde!"
Den nærmer sig, — dens Stemme lød'
Som Harpeslag veemodig sød.

"Giør Graven viid, min Tid er snar,
"At To deri kan hvile!
"Ung Konrad, ak, min Brudgom var

"Til ham jeg snart vil ile.
"Min tabte Fryd jeg venter her,
"Naar jeg hos ham begravet er."

"Gak bort i Fred, først maa du døe,
"Før I kan hvile sammen.
"Tænk paa din Siel, du skionne Møe!
"Tænk paa Guds Naade! Amen!"
Saa talede han venlig kort
Og viskede en Taare bort.

Men næste Maane skinned' paa
Elisas Liig det hvide,
Og næste Helligdag hun laae
Det ved sin Konrads Side.
Nu er de samlede og froe
I fierne Verden begge To.

J. Smidth.

Urnen.

Vaarens lyse Farve venlig smilte
Blidt fra den endnu ei tætte Lund,
Da Eline glad fra Lejet ilte,
For at nyde stille Morgenstund;
Kunstfri, skion hun, som Naturen, var,
Hvert et Smil et Præg af Reenhed bar.

Lifligt, sødt, som naar Camoener hæve
Trylle-Stemmer om Uskyldighed,
Sang Eline: "Atter seer jeg svæve,
"Lerker til mit lille Fristed ned:
"Deres Sang skal atter fryde mig;
"Atter Vaaren giør mig lykkelig."

"See, hvor blinker Duggens klare Draabe,
"Paa det lyse, nys udsprungne Blad!
"Medynk er han værd, den kolde Taabe,

"Som

"Som Naturens Fødsel ei gior glad!
"Han ei qvæges ved Fiolens Duft,
"Frydes ei ved Vestens milde Luft."

Saa hun sang; da lød en sagte Klage
Veemodsfuld fra Bækkens fierne Bred:
"Ak jeg kan ei kalde dig tilbage!
"Ak! hvi sank jeg ei i Graven med?"
Pigen ilte mod den Klagerøst,
For at bringe Naad og Haab og Trøst.

Og hun saae, i Ly af Eegegrene
Skiult en lille, simpel Urne stod;
Soklen var af fire Kampestene,
Denne Indskrivt var paa Urnens Fod:
"En Velgiører, Fader, Mand og Ven,
"Hviler her, men vækkes skal igien."

Over Urnen sig en Olding bukked',
Og hans stridde Taare flød derpaa,

Endsende kun den han ofte sukked'.
Ubemærkt Eline Manden saae
Og hun taled': "Kummer bøier dig:
"Kom, udøs dit Hiertes Qval for mig!"

Langsomt, mat han hæved' sølvgraae Isse,
Og paa rynket Kind en Taare flød;
"O!" saa taled' han, 'jeg veed tilvisse,
"Hist jeg finder al den Fryd, jeg nød;
"Ak! men naar — naar sankes vi igien?
"Ven, Velgiører! — ak, min tabte Ven!"

"Hungrig, syg paa kolde Straa jeg bæved',
"Engstedes ved Mines Klageskrig:
"Jeg til Bøn min matte Stemme hæved';
"Døden, Døden kun tilbad jeg mig;
"Alt jeg feled' den med glade Hu,
"Da han kom, han, jeg græder nu."

"Som en Gud han Trøst til mig nedsmilte,
"Hused', trøsted', pleied', læged' mig;

Han

"Han saa ofte til mit Leie ilte,
"Jeg blev sund; jeg var saa lykkelig!
"Ak! men nu! — ei du min Jammer seer,
"Pige — ak! min Ven, — er ikke meer!"

"Dette," blev han ved med halvqvalt Stemme,
"Dette Minde har min Søn ham sat;
"Her han svor mig, aldrig at forglemme
"Ham, som fra mit Hierte reves brat;
"Ham, som det halvtabte Liv mig gav;
"Ham, som slumrer sødt i kolde Grav!"

Skiult Eline tørred' bort en Taare,
Og udbrød: "O, følg mig, arme Mand!
"Hvad du tabte, føler jeg saa saare;
"Men maaskee din Sorg jeg lindre kan:
"Kom! til stille Hytte følg med mig!
"For din Ven jeg græde vil med dig."

"Fromme Pige! dig dit Hierte lønne,
"Men tilgiv, jeg kan ei følge dig!

"Sidste Livpust vil jeg her udstønne,
"O! men stundom tænke du paa mig!
"Tænk, den Gode ene elsket er!
"Huk, en Olding dig velsigner her!"

Pigen gik, men næste Dag hun ilte
Ket, som Vestenvind, til Urnen hen,
Saae, ved Foden Oldingen end hvilte,
Men ei meer han nævned' tabte Ven;
Hun sig nærmed' — høit et Skrig da lod;
Thi hun saae — ak! Oldingen var død.

"Gud! o her, her vil jeg dig tilbede
"Paa din Viisdom her jeg grandske vil;
"Her Naturen mig til Dyd skal lede,
"Og min Lovsang tone høit dertil:
"Ei fra Templer den skal hæve sig:
"Hvilket Tempel kan indslutte dig?"

"Denne Lund, o Gud! jeg dig indvier,
"Til dit Alter den Retskafnes Grav;

"Og

"Og naar Dagens Larm indslumret tier
"Her jeg føle skal det Liv, du gav;
"Og ved Nattergalens høie Qvad
"Skal min Siel opsvinge sig saa glad!"

"Om jeg lider, jeg tilfreds vil tænke,
"At du idel, idel Godhed er:
"Du mig kun et saadant Gravsted skienke,
"Og en Ven, som mig begræder der!
"Da mit sidste Aandedræt er Fred;
"Da jeg stiger glad i Graven ned."

Louise ****.

Bodild.

I lykkelig Armod henilede den unge Bodilds Dage. Hun var sund og føer; et reent Blaarlærreds Tørklæde over en strikket Trøje, et grovere Forklæde over et Vadmels Skjort, udgjorde hendes Hædersdragt. Faa vare hendes let tilfredsstillede Ønsker; Uskyld og Munterhed smilede gienem hendes rolige blaa Øine, og med Kildens Vand sminkede hun sine friske Kinder. Flittigt besøgte hun Kirken, og skuede der uden Avind ej alene Herregaards-Pigernes funklende Galoner og store Sølvspender; men hun sørgede end ikke lønligen over Gaardmænds-Døtrenes højrøde Ermer, uldne Damastes Bulle, deres blommede Kammerdugs Tørklæder og Gyldenstykkes Huer.

Hun var eneste Datter af en aldrende Huusmands-Enke, og stræbte ved anstrængt Arbejdsomhed at erstatte Moderens dagligen aftagende Kræf-

ter.

ter. Men jo mindre Moderen kunde arbejde, desto flere bleve Datterens Sysler; og det faldt tilsidst hendes Øyner lige saa tungt, at ernære den syge-lige Gamle, som det var kjært for hendes Hjerte.

Elskovens Glæder kjendte hun ikke, men ikke heller dens Kummer. Hendes stænge Arbejde dæmmede for Indbildningskraftens Spil; hun ønskede sig ingen Kjæreste, men vel stundom en Mand, dersom hun ved hans Hjelp desbedre kunde pleje sin inderligen elskede Moder. Dog kæmpede hun ikke med Sukke, naar hun hjalp fordums Legesøstre ved deres Brudefærd; ej heller græd hun fordi Andre havde to eller tre Bejlere, medens hun havde ingen. Hun var fortrolig med den Forskjel, som Formue skaber, selv under Straatagene; og Naboernes Snese Dalere krænkede ikke hendes Tilfredshed; thi Dyden er alletider tilfreds med sig selv.

Da hun engang i Dagbrækningen kom til Kilden for at hente to Spande Vand, stod Christi-

stian der, den rige Bondefogeds Søn. Han hjalp Bodild at fylde Spandene, og løftede Aaget paa hendes Skuldre. Venligt nikkende takkede hun ham, og gik. Christian gik efter hende: Hør, Bodild; sagde han, jeg vilde gjerne tale Noget med dig. Han pillede forlegen paa sin Kofte, og skjød den ene Fod frem og tilbage i Græsset.

Bodild. Og hvad er det?

Hør, Bodild! sagde han igjen, heftede Øjnene paa den forundrede Pige, og slog dem ned igjen; hans Forvirring steeg; han vilde igjen begynde at tale, men holdt atter inde.

Bodild. Naa, jeg har ikke Stunder at narres. — Hun forstærkede sit Trin, og Christian fulgte hende stum; endeligen sejrede han over sin Forlegenhed.

Hør, Bodild! sagde han, jeg seer, du er en duelig, flink Pige. Ad Aare afstaaer Fader sin Gaard til mig. Vil du saa have mig, lille Bodild?

Bo-

Bodild. Christian, du er riig, og jeg er fattig; men det lader dog den Rige ilde, at drive Gjæk med den Fattige. — Hun saae vredeligen til ham, slog Øjnene ned til Jorden, og gik endnu stærkere.

Christian. Jeg gjækkes ikke. Det er mit Alvor, saa vist, som Gud er i Himmelen!

Bodild blev det Høitidelige, det ømmeligen Bedrøvede i hans Tone vaer, og skiftede Farve. Hvor Høstens rødlige Blade gjennemskinnedes af Morgenrøden, havde de ingen højere Farve, end Bodilds Kinder. Hun havde aldrig tænkt paa Christians Kjærlighed: nu saae hun paa ham med et nyt Blik. Han var velvoxen, med et mandigen blidt Aasyn; han var bekjendt for en skikkelig Karl, og hans Øjne talede mere Kjærlighed, end hans Læber. Saa det var Alvor? sagde hun i en glad og øm Tone; vil du da hjelpe mig at pleje min Moder? vil du?

Chri-

Christian. Ja!

Bodild. Og tage hende til dig?

Christian. Ja, hvad Andet?

Hurtig satte hun Spandene, kastede Aaget af Halsen, og stirrede paa den ærlige Christian. Hun rakte ham Haanden; sagte trak han hende til sig, og uvilkaarligt sank hun i den skiælvende Yngelings Arme. Neppe vaagen af nysød Elskovs første Henrykkelse fløj hun hjem, for at overraske sin Moder med Glæde; tankeløs lod hun Spandene staae paa Marken. Christian løftede Aaget paa sine stærke Skuldre, og travede med snare Skridt til Hytten, i hvis Dør han modtog den forundrede Gamles eenfoldige, hjertemeente Velsignelse.

A.

Vennesang

til en ædel Kones Fødselsdag.

Her synges ikke om Kongers Magt;
Der er jo fleer, der har Fødselsdage;
Da hvad man mener, man kan faae sagt,
Og Ingen skal det for Smiger tage.
Ej er den Smiger
Den Sang, som stiger,
Naar Venskab her vor Veninde siger:
Lev lykkelig!

Lev lykkelig, til ved Sommerstid
Dit hulde Eden dig synes ode,
Saa du med Sneese Inviter did
Maae vrantne Gjæster med Moje node!
Til Schulz dig keeder,
Ja til du leder
Paa Assembleer om dine Glader,
Lev lykkelig!

Lev lykkelig, til dit Held og Værd
Ei meer staaer først blandt din Mages Glæder!
Lev lykkelig, til ei meer du er
Din Kredses Fryd og din Kredses Hæder,
Til du ei mere
Det troer din Ære,
Dit Hiertes Yndlinger kiær at være,
Lev lykkelig!

Lev lykkelig, indtil denne Dag
Ei meer er Høitid for glade Venner,
Indtil din Lykke af dette Lag
Erkiændes større, end du fortiener;
Indtil de Dage,
Da vi forsage
Og ikke glade, som nu, gientage:
Lev lykkelig!

Rahbek.

Nyt-

Nytaarsvers til en Ven,

skrevet paa en af ham til dette Brug meddeelt Hierterdame.

Det er vist ei for Intet giort,
At mellem fire Gange tretten Kort
Dit Valg er just paa Hierterdame faldet;
Nei tvertimod, den kom, som den var kaldet,
I Billedsprog at minde mig
Hvad jeg til Nytaar helst skal ønske dig.
Dig skee da som du troer! — et Damehierte
I dette Aar dig giøre lykkelig!
Men tænk dog paa, hvad Kortene dig lærte:
"At mod een Dame, der har Hierte,
"Der findes hele tre, som intet har."
Saa mangen Stymper blev for silde vaer,
At han just traf paa een af disse trende:
At dig, min Ven, ei noget sligt maae hænde,
Det ærligmeente Ønske er, du faaer
Af mig til dette nye Aar.

Rahbek.

So-

Sophie

efter det Franske.

Jeg synge vil mit Hiertes Herskerinde;
Tænk Ungdoms Blomster, Skiønheds fulde Flor,
Og Aand, og Vid, og Tække, som kan vinde
Vort Hierte med eet Blik, eet Smil, eet Ord.
Hvo hende seer, mistrøstig maae forsage;
Hvo er saa stolt, at troe sig hende værd?
Hver Dødelig maae faae den Skiønne kiær;
Men hende kun en Guddom kan behage.

Jeg hendes Navn beskeden vil fortie;
Men Elskovs Gud, hvis Rige hendes Smil
Udbreder daglig meer, alt med sin Luepiil
Har skrevet jublende det skiønne Navn, Sophie!
Prøv, om du turde, prøv at skildre hende!
Din Tryllesildring fængsle vil enhver:
Hvo ei Sophie saae, vil troe, den smigret er;
For svag den findes maae af os, som hende kiænde.

Rahbek.

Ska-

Skabelsen.

Hyllet i hellig Glands sad Jordens og Himlenes
Fader
Paa sin evige Throne. Chaos under hans Fødder
Svævede tom og mørk. Endnu var ej Sted eller
Time.
Dybet fornam Jehovas Vink, og Lyset frembrød, og
Sang fra Kerubers Chor gienlød: Vor Gud er
almægtig!
Gud med sin vise Haand udspendte Himmelens
Bue,
Tegnede Solens Gang og Maanens den skiftende
Cirkel.
Jorden grundfæstede Han, at ej af sin Bane den
rokkes.
Morgenstiernerne sang og priste Jehovas Alviisdom.
Havets Grændse blev sat, og Jorden tørret
og frugtbar

Skiul-

Skiultes af Værter tusende Fold. I Engen blev
Vellugt
Af den duftende Blomst, og Granen kneiste mod
Himlen.
Alting var skiønt og godt, men stille og taus var
al Jorden;
Vindens Susen veemodig lød blandt Træernes Toppe.

See da vinkede Gud: Myriader fremstode af
Intet;
Hver begavet med Liv og Evne, til Glæde at nyde.
Fugle, Fiske, fierfoddede Dyr og Krybet i Støvet;
Alle de fandt en Jord velsignet, beriget for dem, og
Oxsens freidige Brøl og Lærkens Qviddren i Luften,
Tusende Stemmer toned' om Fryd; men Skaberen
hørte
Alle de Glædens Raab, der lode til Ham, og han
sagde:
Alting er saare godt; og Kerubers Chore gientoge:

Du,

Du, o Herre, vor Gud! det Alt med din Viis-
dom har ordnet!
Alting er saare godt, og din Godhed aldrig udtømmes.
Da besluttede Gud, at fuldende sit Værk, og
han skabte
Manden ædel og skiøn, med et opreist Hoved mod
Himlen,
Til et Herredoms Tegn over Alt, som findes paa
Jorden.
Ja, han gav ham en Siel, udrustet med Evne til
Granskning,
Og en højere Grad af Fornuft; vejledet af denne
Stiger hans Aand til Hæder og Fryd, og vorder
lyksalig.
Englenes glade Chor saae i Manden en elskelig
Broder,
Jublende Lovsang opsteeg til den Godes, Eviges
Throne.
Men med forskende Blik beskuede Adam det Skabte,

Højt da lød hans ængstlige Raab: her er ingen min Lige.

Af en finere Stof Gud Herren nu dannede Qvinden,
Eva, den første Pige, skion, som den straalende Soel, med
Blidhed i hvert et Træk, og en Himmel i glindsende Øie.
Stemme, Gang og Alt var harmonisk tryllende Ynde.

Da besang Kerubernes Chor Gud Herren, den Skaber
Af den yndige Møe, og de sagde: Det er dit Billed!
Himlenes Sphære gienlød: Ja dette, o Gud! er dit Billed!

Adam vaagnende saae sin Mage, og Læbernes Bæven

Var

Var hans glade Tak til Jehova vor Gud, og han sagde:

Det er mit ædlere Jeg, min Trøst og min Glæde paa Jorden.

* * *

Linna! hvis Siel er skion, som den klare, rødmende Morgen;

Blidhed er hvert dit Træk og en Himmel dit venlige Øje.

Naar din Ynde jeg seer, din trøstende Omhu for Venner,

Henrykt jeg raaber til Gud: Alfader, det er dit Billed.

Om hver Pige, som ligner dig, en Yngling skal sige:

Det er mit ædlere Jeg, min Trøst og min Glæde paa Jorden.

J. Smidth.

Oldingens Valfart,

et Sidestykke til Urnen af Louise ****,
Hende tilegnet.

"Du stiger i Din Flugt: jeg daler;
"Men dalende jeg har det Haab, den Trøst,
"At tit jeg læse skal Dit Vers med Lyst."

(S. Wessels Skr. 2 D. S. 162.)

Naar Skumring hvil'de paa det Skabtes Blund
Ved Østersøens tangbelagte Strande,
Gik Cilla glad i løvrig Bøgelund,
Og Himlen svømme saae paa glatte Vande;
Hun lytted' tavs til kronelige Toppe,
Saa fro ved Nattergales Qvad deroppe.

Og naar saa Hannen klukked' for sin Brud,
For elskovdrukken Salighed at qvæde,
Steeg Pigens Hierte fyrigt op til Gud,
Som kaldte Verdner frem til Liv og Glæde;
Hun stemmed' i med Lundens Harmonier
Til Fuglen tav ved hendes Melodier.

Saa

Saa gik hun tit, og fly'de kunstlet Bram,
Som stille Viisdom elsker ej, men taaler,
Og fryded' sig, med Hjertet fuldt af ham,
Hvis Kjærlighed hvert Støv igjennemstraaler,
Saa qvæget gik hun hjem paa kjendte Veje,
Og fandt velsignet Ro paa blode Leje.

En Majens Aften, da paa vante Sted
Hun saae den rødt bestraalte Udsigt graane,
Og stirred' paa den hele skjønne Bred
Ved Kysten af det blidt oplyste Skaane,
En Baad hun saae; mod hendes Lund den hasted',
Og, hvor hun stod, to Baadsfolk Anker kasted'.

Med mojsomt Fjed de stege flux i Land,
Ej Lyd af Ord de til hinanden sagde;
En bleg, af Alder sammenkrympet Mand
Ved Foden af en Bøg de varsomt lagde.
I deres tavse Færd var navnløs Kummer:
Den Gamle syntes vugget ind i Slummer.

Dog snart han slog indsiunket Øje op,
Og Andagt folded' nu hans tørre Hænder:
"Saa seer jeg dig igjen, o Bøgetop!
"Jeg priser Gud, at jeg endnu dig kjender.
"Du saae mig Livet anden Gang modtage:
"Her skal jeg villigt give det tilbage."

Saa taled' han med brudt, afmægtig Røst;
En Andagts-Taare glindsed' i hans Øje,
Og høit og hurtigt steeg det trange Bryst,
Og stille bad hans Hjerte til det Høje:
De unge Mænd sig omt imod ham bukked',
Og qvalte Graad, dog hørtes, at de sukked'.

Forventningsfuld nu Cilla nærmed' sig;
Alt meer og meer hun saae hans Aasyn blegne:
"Siig, fromme Gamle, hvad bevæger dig,
"Saa svag at drage hid til disse Egne?
"Ak! Aftenkulden dig jo let kan dræbe!"
Saa mæled' omt den huldе Piges Læbe.

Sin

Sin sidste Kraft den Olding samled' nu,
Og venligt blinked' hen til fremmed Pige;
Saa taled' han:" Kom, gode Barn, ihu,
"Hvad dig en Olding i sin Død vil sige!
"Erkiendtlighed er let, er sød at øve,
"Og Salighed, som ingen Vold kan røve."

"Min Moder skiøn og god i Verden gik;
"Med lysten Sands en Herre hende skued':
"Ak! da hun glemte sig, jeg Liver skk.
"Forskudt og haant hun for sin Fremtid gued';
"Hun, netop Moder, fløj til Havets Bølge,
"For Skam og sig og mig i den at dølge."

"En ædel Fisker øjned' det med Gru,
"Og stødte Baaden ud, og fandt os Arme:
"Ak! hun var død; i mig var Liv endnu,
"Og over det han vilde sig forbarme.
"Han under denne Bøg min Krop bedækked',
"Og kjærligt mig til Daad og Dyd opklækked'."

"I svage Barndom gik jeg ved hans Haand;
"Min Ungdom flygted' under Mandens Øje:
"Da gik til bedre Held den Frommes Aand:
"Han hvile sødt af ufortroden Møje!
"Jeg ham begræd i Ly af disse Grene,
"Og siden gik jeg Livets Vej alene."

"Jeg her udskar hans Navn, derved jeg svor
"En hellig Ed for Gud: Jeg ham vil ligne!
"O! salig, hvo paa Gud og Dyden troer!
"Jeg saae ham Dag fra Dag min Jid velsigne;
"Han ofte lod mig Himmelglæden smage,
"At sprede Lys og Fryd paa Kummers Dage."

"Mig Skjebnen bort fra disse Lunde tog:
"Kun dette tit mit Inderste har saaret;
"Dog aarligt til det kjære Træ jeg drog,
"Og henrykt saae det Navn, jeg havde skaaret.
"Her, skjønt jeg græd, jeg blev saa vel tilmode,
"Og føl'de nye Kræfter til det Gode."

"Nu

"Nu standser dette Liv sin seue Fart:
"Ved Navnet jeg det uden Knur udstønner;
"Her jeg for evig lukker Øjet snart,
"Her sidste Gang jeg signer mine Sønner:
"O! glemmer aldrig Gud og dette Minde!
"Gud signe Jer! Han snart mig værdig finde!"

De Sønner græd; den Olding end engang
Med spændt, afmægtigt Blik paa Barken hvil'de,
Og Øjet brast; ved Navnet end det hang;
Hans Mæle svandt; hans kolde Læbe snil'de.
Alt Purpur veeg fra sildig Aftenrøde,
Og Oldingen i Cilla's Arme døde.

Haste.

Gienkomst.

Naar Gryllen *) klynkende i Hvile
Og Fred inddysser mine Been;
Naar Melder om min Mindesteen
At bølge Navn og Sagn, fremise:
Selv da du sødt vil drage mig
Fra Stiernehimlen ned til dig.

Naar veemodsfuld min Hoi du søger
I Aftenens Skier, og da en Vind
Saa kølig aander paa din Kind,
Saa kiælent med din Lokke spøger:
Min Aand det er, som sagtelig
I Gravens Viud omvifter dig.

Naar Drømme det, du ønsker, tage
Til Skikkelse, din drukne Siel

Sødt

*) Faarekyllingen (Gryllus domesticus).

Sødt til endymionisk Held,
Til meer end jordisk Fryd, bedrage:
Min Aand det er, som tryller dig
Med himmelskiønne Drømmes Svig.

Naar Taaren giennem Taarer trænger,
Naar Sukket svulmer i dit Bryst,
Dog brat du føler Fred og Trøst
Og ved et Smil din Taare hænger:
Min Aand det er, som englelig
Udaander Fred og Trøst til dig.

Naar Psyche *) bundne Vinge hæver
Og sødt tiltrukken, stræber frem,
I Længsels Suk til Aanders Hiem;
Men mellem Jord og Himmel bæver:
Min Aand det er, som hemmelig,
Som elskende tiltrækker dig.

*) Det græske Navn for Sielen. I en af Alderdommens sindrigste og yndigste Allegorier har hun Sommerfuglvinger.

Naar Veemod blander Graad med Smile,
Og sværmerisk din Siel da gad
Saa sødt, som Svanen i sit Qvad,
I Sukkemelodie bortile:
Min Aand med din saa hemmelig
Til Fryd og Tungsind blander sig.

Naar susende Begeistring sværer
Fra Lundens Hvælving ned til dig,
Din Siel til Stiernehimlen sig
Paa hellig Gysen, svulmet, hæver:
Min Aand det er, som svober sig
I Gysen, og bortfører dig.

Naar Sløret rundt undfalder Psyche
Og du fra aabne Himmels Skier,
En Ilende sig nærme seer,
Og til forklared' Varm dig trykke:
Min Aand det er, som favner dig
Og da i Himlen føler sig.

Schack Staffeldt.

Nat-

Nat-Stykke.

Til Adeline.

Taus glimrer Natten i sin skumre Pragt,
Den fulde Maane klar i Østen svæver,
Fra Vindvet svøbt i luftig Sommerdragt
Mod den sit Øie Adeline hæver.

Af taus Beundring henrykt staaer hun der
I Armen af sin Barndoms troe Veninde,
I yndigt Svøb af Maanens blege Skier
De føle ei til Nattens kiøle Vinde.

"Hvor var dog ei den Skabning lykkelig,"
Saa sukker Adeline mod det Høie,
"Som kunde did til Maanen svinge sig,
"Og mætte i dens skiønne Land sit Øie!"

Ja, skiøn, som alt, hvad Gud har skabt, den er,
Og, Pige! sikkert glade Væsners Bolig;
Ved en almægtig Kraft den tumles der,
Og smiler dog til dig og mig saa rolig.

Fra Klodens Alders allerforste Dag
Den lige huld sit Blik til Jorden sendte,
End længe før Oplysning, Vid og Smag
Til Støvets Held saa mangen Fakkel tændte.

Til mangen skiændig Daad den Vidne var,
Hvis Minde end det ømme Hierte saarer;
Fra samme Punkt den ofte straalet har,
Og speilet sig i Undertryktes Taarer.

Den saae, hvor mangen Pige, Kiønnets Pryd,
I uerfaren Ungdoms fulde Varme,
Opofred' Held, og Rolighed, og Dyd,
Omslynget af en fræk Forførers Arme.

En

En maaneklar og sværmerisk Time var
Den Talisman maaskee, som hende rørte;
Saa mangt et Hierte Maanen daaret har,
O! spar ei Taaren over den Forførte! —

Den saae saa mangen kiæk og kraftfuld Arm
Mod Fordom, og Fornuftens Mulm at kiæmpe,
Men saae den vende Sværd mod egen Barm,
For svag til Seklers Overtroe at dæmpe.

Dog vist den gyldne Alder nærmer sig,
Da glade Scener kun dens Blik vil møde,
Da hver skal vorde viis og lykkelig,
Og intet Hierte under Trældom bløde.

Ved Seinens Bred et stort og ædelt Folk
For Frihed og Oplysning vældigt fægter:
Dets Iver er dets høie Formaals Tolk,
Dets Løn — Velsignelser af fierne Slægter.

Dog

Dog, Pige! før hiin lyse Stund skal slaae,
Vil du og jeg i Dødens Arme hvile,
Med Grønsvær dækket skal vor Gravhøi staae,
Og Maanen til dens Rosmariner smile.

Da skal en værdig Efterslægt maaskee
I Tiden samle sig ved vore Grave,
Og sige: "Kunde disses Øine see
"At signe Frihed, Himlens bedste Gave!

"I deres Dage kun den var et Navn,
"Man hylded' da kun Skyggen for det Sande,
"Og denne Slægt i Evighedens Havn,
"Ukiendt med Lys og Frihed, maatte lande."

Ja, mangt et Optrin Maanens Øie saae,
Kun at den aldrig dine Taarer skue!
Dit skiønne Hierte ingen Kummer naae,
Nei, evig staae det, varmt af Glædens Lue!

Da skal din Sanger ved en fremmed Strand
Med dobbelt Glæde Danmark uævnes høre;
Og ofte i ukiendte fierne Land
Til dit og Venskabs Minde Harpen røre.

Frankenau.

Triolet

(i et Exemplar af sidste Nytaarsgave f. D.)

Kast Øjet hid paa dette Blad, Veninde,
Og husk, og føl, Du var mig dyrebar!
Naar jeg min Smertes Kalk uddrukket har,
Kast Øjet hid paa dette Blad, Veninde!
Dit Hjerte glemme da, hvor svag jeg var,
Et venligt Smil henstraale paa mit Minde!
Kast Øjet hid paa dette Blad, Veninde,
Og husk, og føl, Du var mig dyrebar!

A.

Ung-

Ungdommens Tempel.

Til Dorine.

Løftet ved Dit Smil til Glædens Rige,
Varmet af Dit Venskab, gode Pige,
Gik jeg silde til mit Lejested;
Ej mit Aandedræt var Suk, og ikke
Kummer i min Seng sig lagde med;
Rolig nød jeg Hvilens Øieblikke.

Dødt for Liv og skuffet Haab og Smerte,
Fuldt af Venskab, Fryd og Dig, mit Hjerte
Følede ej, hvor stærke Slag det slog.
Drømmegudens Tryllestav mig rørte;
Han mig frem til glade Syner drog,
Han mig ind i Paradiser førte.

Yndig Klarhed straal'de for mit Øie,
Myrthelunde krandsed' favre Høie,
Af hvert Blad udgik ambrosisk Duft;

Glæde

Glæde fløj mig overalt imøde,
Og igjennem ubetaaget Luft
Idel Elskovs-Melodier lode.

"Her er Paphos; mellem hine Buer
"Jeg den ømme Guddoms Tempel skuer,"
Tænkte jeg, og ind i Lunden gik;
Zephyr køled' fra de øvre Grene,
Overrasket nu mit Øje fik
Strax en ny, en stor, en prægtig Scene.

Lundens Træ'r i Kreds omgav' en Flade,
Lysegrøn, bestrøet med Rosenblade;
Midt paa Pladsen jeg et Tempel saae:
Kuppelen paa Marmorstøtter hvil'de,
Styrke havde præget sig derpaa,
Skjønhed frem af alle Forhold smil'de.

Indtil salig Bæven steeg min Glæde,
Da jeg voved' mig, derind at træde,
Da jeg i Gudindens Straaler stod.

Ung-

Ungdom heed den her paakaldte Høje;
Verden laae ved hendes Alters Fod,
Himlen tindred' gjennem hendes Øje.

Spejlglat Panden skinn'de; Morgenrøden
Funkler ej, som hendes Kinders Glød;
Høj og fuld var mælkehvide Barm;
Ud af blomsterstukne Solvflors Klæder
Kom, med Spir i Haand, den runde Arm:
Alt fortelled' Ynde, Kraft og Glæder.

Trindt om Altret knæl'de Millioner,
Knøse, Piger, unge Mænd og Koner:
Til dem alle blidt Gudinden saae;
Søsterligst mod Een var hendes Mine:
Jeg fremtrængte mig, hvor Denne laae:
O! jeg faudt, at det var — Dig, Dorine!

Mens det end henrykked' mig, Veninde,
Dig i Glædens Helligdom at finde,
Blev jeg vaer en Mand med Solverskjæg:

Ryn-

Rynket var han, alderbøjet, liden;
Tavs han læned' sig til Templets Væg;
Rædsel stammed' ud, hans Navn var Tiden.

Med en Haand, der Solekredse flytter,
Greb han vældigt en af Templets Støtter,
Og uhyre Hvælving revned' nu:
Ungest leved' flux i Alles Miner,
Selv Gudinden skjalv, men ikke Du;
Tiden bød — og Templet var Ruiner.

Rædsomt Millioners Klager lode;
Myriader brat af Kummer døde:
Rolig, Pige, Du paa Gruset stod,
Tidens Vold var paa Dit Aasyn skreven:
Paa Din Kind var intet Purpurblod,
Og Din glatte Hud var rynket bleven.

Men Dit hulde Blik var end det samme:
Ikke slukt, formildet var dets Flamme;
Sødt blusærdig Uskyld loe deri.

Fro

Fro jeg Venneshaand mod Dig udstrakte:
"Lad kun," skreg jeg, "Sækker gaae forbi — —"
Og mit Raab mig op af Søvnen vakte.

Ædle, Drømmen hellig Sandhed taler:
Ungdom paa Din Kind sin Rose maler;
Tid til Sneeblomst vil omskabe den:
Ej Dig hylder da saa mangen Daare;
Men Din Uskyld visner aldrig hen,
Og Dit Tab ej koste skal en Taare.

Derfor denne Dag skal tit henile,
Og engang paa falmet Rose smile,
Og engang paa tynde Sølverhaar:
Altid den Dit Hjertes Fred bestraaler
Indtil Du har hilset evig Vaar,
Som ej Dødeliges Øje taaler.

18 Nov. 1795. Haste.

Trykt hos N. Christensen.

Register.

A. Side.
Bodild 182.
Triolet 209.
B***.
Elvina til Halvdan 143.
En Sømands Afskedssang 145.
H. G. Bechmann.
Navnedagen 1790 122.
M. G. Birckner.
Sang til Enigheden 110.
M. S. Buchholm.
Til Søstrene 40.
I en Stambog 155.
C.
Vuggevise 82.
E. C — l.
Sang paa en Venindes Fødselsdag 99.
Frankenau.
Epilog 64.
Til et Ephemeron 108.
Telynhard til sit Hjerte 170.
Natstykke 205.
H.
Halvors Fødselsdag 124.
Ved L**s Vugge 142.
En Elskers Godnat 146.
Haste.
Maanen 5.
Vuggevise 37.
Maria af Catalonien og P. Guarino 44.
De tvende Roser 67.
Sang for de Fattige 96.
Til Louise **** 116.
Til Dorine 147.
Balsang 165.
Hannes Morgensang 172.
Oldingens Valfart 196.
Ungdommens Tempel 210.
O. Horrebow.
Bertha's Klage 141.
F. Høegh Guldberg.
Den lykkeligere Jørgen 16.
Liebenberg.
Paa en Moders Fødselsdag 27.
Selskabssang 56.

Register.
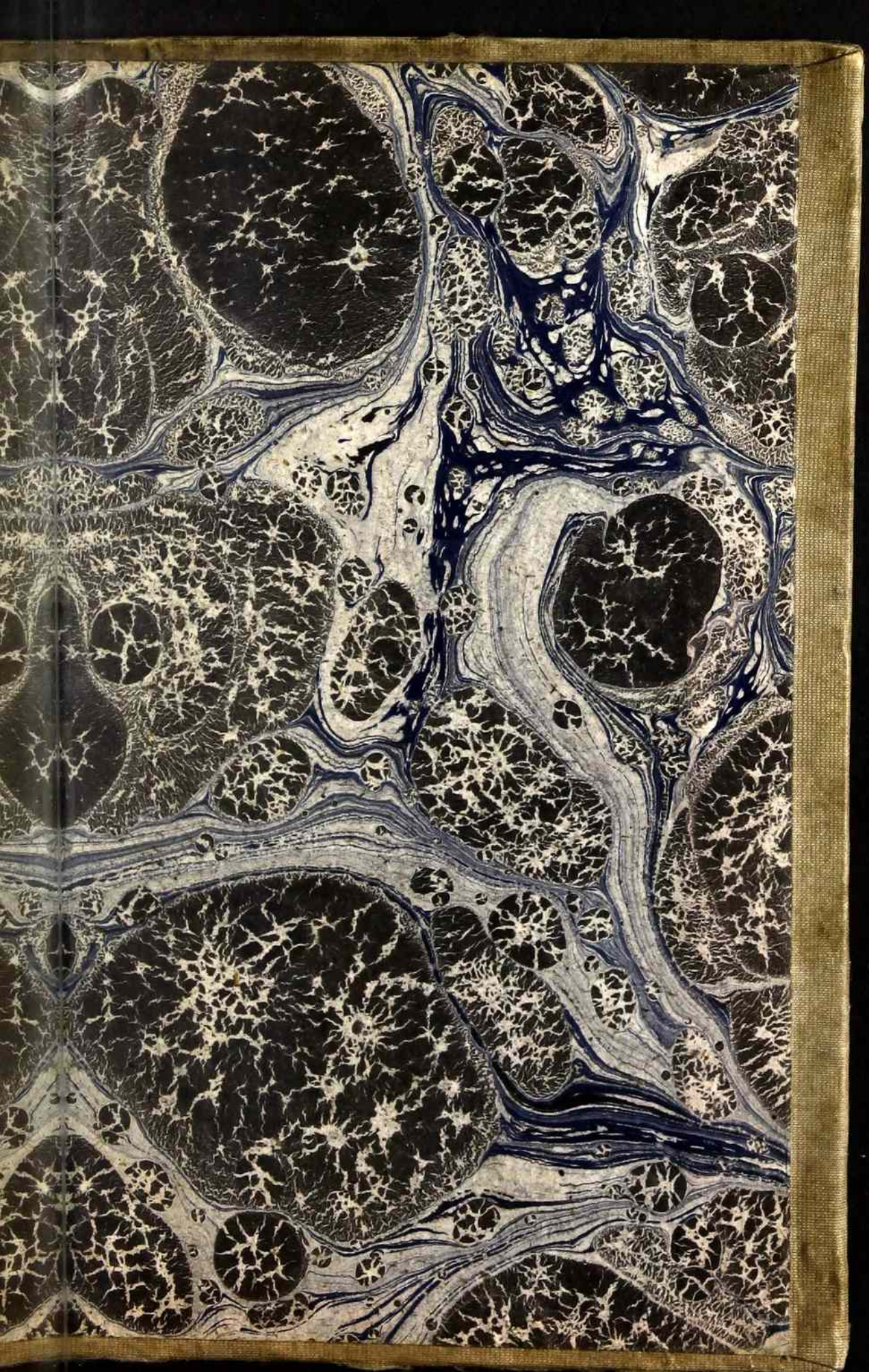
	Side.
Louise ****.	
Nancy og Mathilde	59.
Gambarnk	84.
Grethes Sang om Vinteren	93.
Til den bedste Moder	137.
Sang ved Broderiet	139.
Urnen	176.
M*ch**l.	
Til min Sophie	22.
G. H. Olsen	
Til P. H. Haste	69.
Pavels.	
Den angrende Vilhelms Klage	29.
Plum.	
Sang	35.
Rahbek.	
Vennesang	187.
Nytaarsvers til en Ven	189.
Sophie (efter det Franske)	190.
Riber.	
Ved en Vens Bryllup	80.
Schack Staffeldt.	
Grindringer	104.
Søstrene	144.
Kun Glemmigikke	151.
Raadet	152.
Gienkomst	202.
J. Smidth.	
Romance	174.
Skabelsen	191.
Tode.	
Lille Hannes Regler	1.
Den gamle og den nye Tid	74.
Den altid muntre unge Kone	101.
Kiærligheds Patristik	125.
Det bedste Ønske	159.
.l.	
Husmandsdatteren Trine	153.
Juliane	168.
Uncevnte.	
En ny og meget fornøielig Vise	71.
Impromtu til en Veninde	121.
— — ved et Løvtes Opfyldelse	138.
Molly's Morgenklage	162.
Impromtu. Halvdan til Elvina	167.